

**Bůh promlouvá.
Božští Učitelé
(Svatí Duchové)
o Sobě**

Zjevení zapsala: Anna Zubkova, Michail Nikolenko, Maria Štil, Larisa Vavulina, Světlana Jerjomina, Olga Stěpaněc, Anton Tjoplyj a Vladimir Antonov.

**Z ruského originálu
přeložila Jiřina Broučková**

Tato kniha je jednou z knih v sérii publikací na téma *Metodologie duchovního zdokonalování* — nového vědeckého směru, založeného vědecko-duchovní Školou ruského vědce Vladimira Antonova. Všeobecný směr této Školy můžeme označit jako duchovní ekologii, ekopsychologii, teologii a současný rozvinutý hésychazmus.

Na stránkách této knihy Božští Učitelé — Božští Lidé, kteří v minulosti dosáhli úplné Dokonalosti a splynuli Vědomími s Tvůrcem, — vyprávějí o Sobě: jak kdysi Sami byli lidmi a usilovali o poznání Boha, a o tom, jak se Jim to podařilo. Jejich zkušenost je pro nás drahocenná — poněvadž názorně ilustruje principy a mechanismy duchovního zdokonalování a dává nám rozmanité příklady k napodobování, k následování po cestách k Dokonalosti, které Oni už vybu-
dovali.

Kniha je — opravdu! — učebnicí duchovního života. A je určena všem hledajícím Boha a usilujícím o získání vlastní Dokonalosti.

Obsah

Úvod.....	4
Iglestform	7
Ngomo	14
Kníže Dmitrij Požarskij	28
Petr.....	36
Jan Křtitel	42
Apoštol Matouš	44
Apoštol Marek	48
Apoštol Filip	51
Apoštol Ondřej.....	54
Apoštol Jan	59
Ježíš Kristus.....	60

Úvod

Během mnoha tisíciletí existence lidských civilizací na Zemi mnozí duchovní praktikanti, usilující o hledání našeho společného Tvůrce a následující Jeho Učení, dosáhli na této Cestě úplného úspěchu, a když se také stali Božskými, splynuli s Ním.

A teď Oni, jsoucí Částmi Jediného Vesmírného Boha Otce, pomáhají nám — vtěleným lidem, kteří ještě nedokončili svoji osobní evoluci. Občas se Oni dokonce kvůli tomu znovu vtělují do lidských těl, stávají se Avatáry, Kristy, Mesiáši — jak jsou v různých jazycích nazýváni.

Pozemské skutky některých z Nich zůstaly živé v historické paměti mas vtělených lidí. Jsou to Krišna, Ježíš Kristus a Jeho apoštolové, Bábadží a také Jeho Žáci, jako Láhirí Mahášaj, Juktéšvár, Jógánanda, také — Juan Matus a Jeho přítel Chenaro, a z těch, kdo nyní pracují na Zemi v materiálních tělech — Satja Sái Bábá a David Copperfield.

Na některé další Božské Učitele zůstaly na Zemi jenom nejasné vzpomínky v legendách. Je to Surya («Bohyně slunce» starověkých Árijů), Assyris («Bůh slunce» starověkých Asyřanů, který byl činný také i na území Rusi), Lada (proslulá u starých Slovanů a považovaná za ochránkyni domácího ohně).

Existují i historické osobnosti, popisované v literatuře, které také dosáhly Božskosti, ale zná je jen poměrně málo lidí. Je to například Ptahhotep (s Ním jsme se poprvé seznámili díky knize Elizabeth Haich [66]) a sama Elizabeth.

V této části knihy jsou uvedeny besedy s Nimi a mnohými dalšími Božskými Učiteli, které jsou cenné v rámci metodologie duchovního zdokonalování.

Abyste se lépe orientovali v těchto materiálech, měli byste mít představu o následujícím:

1. Vesmírné prostranství je skutečně mnoho-rozměrné. Jeho dimenze (eony, loky) se mezi sebou odlišují stupněm *zjemnělosti-zhrubnutí* energií, které je naplňují. Nejjemnější dimenze je Příbytkem Tvůrce. Ráj je dimenze jí blízká. Nejhrubší dimenzí je peklo.

2. Vědomí (duše) různých vtělených i nevtělených bytostí přebývají v těch či oněch dimenzích, které si můžeme do určité míry zjednodušeně představit jako «poschodí» mnohorozměrného Vesmíru. Čím vyšší je úroveň evolučního vzestupu konkrétní duše — tím blíže k Tvůrci ona přebývá.

3. Smysl života každého z nás spočívá v uvědoměném *rozvíjení sama sebe*, jehož cílem je především přiblížení k Tvůrci kvalitou vědomí a následné vejítí do Nejvyšší loky. Splynutí s Prvotním Vědomím Tvůrce, Jeho obohacení sebou — znamená pozitivní završení osobní evoluce konkrétního člověka.

«A zapamatujte si: odvěké právo duše je stát se jednotnou s Otcem!» — to nás učí Bůh (viz níže).

Lidé, kteří se k tomu stavu přiblížili, se stávají schopnými přímého poznání Tvůrce a svobodnému stýkání s Těmi, Kdo už završili Svoji evoluční Cestu, — Božskými Učiteli. Stává se možným Je — jako Vědomí — snadno pozorovat a rozmlouvat s Nimi.

... Čím začít, abychom mohli jít touto Cestou? Především získáním úplné *etické čistoty*.

Avatáři

**Předtím, než Nás ukřižují,
Stihneme Slovo Své povědět!
Předtím, než Nás zabíjejí,
Stihnem' se nad Zemí rozletět!**

**Předtím, nežli musíme
Zpátky, Domů, odejít,
My na Zemi přinášíme
Lásku Svou a Klid!**

**Každý z Nás píše
V životě Země Svou stránku,
Každý Svým Životem dýše —
Na Zemi vesmírnou Lásku!**

**My stihneme říci a udělat
To, proč jsme sem přišli,
A nad světem Křídla rozepnout —
Křídla Lásky!**

**My pokračujeme v Díle — v Díle Jeho!
My získáváme Sílu — Sílu Všeho!
My projevujeme Vůli — Vůli Tvůrce!
Každý z Nás prochází Cestu Svou až do konce!**

**My — nehledáme nic jiného:
My jsme tady — proto,
Aby žila nad Zemí
Láska Jeho!**

**David Copperfield,
19. září 2004**

Iglestform

— Pověz, Iglestforme: proč to, co my děláme, —
nikdo v Rusku nepotřebuje?! Vždyť by to tak nemělo
být?

— Pověz, kdo potřebuje hory? Kdo potřebuje
oceány?

Vědí vůbec mnozí lidé na Zemi, že jsou pro ně
potřebné hory, ze kterých tečou řeky do oceánu?
Většina dokonce nečerpá vodu z řeky, ale otevírá ko-
houtek v kuchyni... Ale, nicméně, vždyť i oni pijí vo-
du z Mých Vrcholů!

Hory jsou potřebné! Hory jsou potřebné k tomu,
aby z Nich řeky tekly do Mne!

Bud' Horou!

Božské Hory

Jsou Hory, v Jejichž Hlubinách

Září Světlo bez hranic...

Jeho *Nekonečnost* v Sobě rozplývá...

A jiného — *tam* — není nic...

A ten, kdo se do Něho ponořuje, —

V Něm mizí!

... Je Světlo, Které všechno projevuje:

Oceán Prvotní, Domov Společný.

Kdo se stal Jím,

pokoj vyzařuje

A nová Hora

povstává nad Zemí!

Svoboda a klid panují na prostranstvích Mého Bytí. Duše, která je nepoznala, se nedokáže vlít do Mého *nekonečného Života*.

Dorůstajícími dušemi Já osidluji svět pozemských starostí a strastí, kde ony shromažďují zkušenosti a síly. Tím, že procházejí množstvím životních zkušeností a jsou vtahovány do rozmanitých pozemských činností — musejí povyrůst a zesílit.

A od určitého okamžiku, musí každá duše zachtít přestat být částí pozemské aktivity — a odtrhnout se od ní, vydat se na hledání Mne.

Toto usilování duše znamená, že došlo její *přání Svobody*.

Ale duše, která se odtrhuje od pozemského, zatím neví, co je to opravdová Svoboda. Zatím pokračuje v životě podle pozemských měřítek a pojmů. Proto hledání takových duší zaměřuji Já. Já — znám Cestu k *Svobodě!*

Tato Cesta vede ze stavu ohraničenosti — k *Mojí neomezenosti a nekonečnosti* bytí ve Mně.

A tak před duší stojí nelehký úkol: odtrhnout se od obvyklé pozemské formy a z bytí v její omezenosti — se stát neomezenou a nekonečnou.

Když tento přechod nastane, a duše se už víc neodděluje od veškeré *nekonečnosti* — pak se stává opravdově *svobodnou*.

— Iglestforme, vyprávěj nám, prosím, o Sobě, vždyť my o Tobě skoro nic nevíme.

— Kdysi, velice dávno, jsem se vtěloval v Indii. Vyrůstal jsem v tradici Krišny. V tom vtělení jsem poznal Nirvánické stavy. Do Splynutí s Tvůrcem mi zbýval už jen krok nebo dokonce trochu méně...

Avatárem jsem se stal v následujícím vtělení na severu Jihoamerického kontinentu.

... Žil jsem v horském kraji na hranici Venezuely a Brazílie v polovině devatenáctého století. Můj otec byl Španěl, potomek dobyvatelů, matka — indiánka. Milovali jeden druhého...

Úděl mestice byl nezáviděníhodný. Indiáni mě nepřijímali: byl jsem pro ně «opovržením hodným mes-ticem». Neakceptovali mě ani bílí: pro ně jsem byl «indiánským odpadem», «nečistokrevným»...

V dětství jsem tu nenávisť vůbec nemohl pochopit: proč, za co?...

A ze všech sil jsem se snažil si Svými osobními kvalitami vybojovat úctu vrstevníků. Nebyl jsem jen odvážný nebo silný, ale byl jsem připraven riskovat život kvůli několika minutám slávy a pozornosti.

Chlapci dokonce někdy uzavírali sázky, že vylezu na kolmou skálu bez lana nebo přeplavu horskou řeku v tom místě, kde je to smrtelně nebezpečné. Oni vyhrávali jeden na druhém peníze, a Já jsem v těchto situacích maximálního risku, kdožvíproč, získával... pocit hlubokého *klidu*. Pociťoval jsem každý kámen, který mě nezradí, na který můžu postavit nohu. Dopředu jsem pociťoval každý pohyb, který musím udělat. Pociťoval jsem podivuhodnou jasnost! Byly to minuty krystalické čistoty a *klidu*, zvláštní oproštěnosti. Nazýval jsem to *pociťováním ducha smrti* — španělsky «duende». On přichází, když jdeš po okraji propasti, a přitom nenarušuješ *Zákony Ducha*. Tehdy jsem nevěděl, že to byl ve skutečnosti *Duch Života*. V těch momentech jsem nepřemýšlel ani o smrti, ani o slávě, jednoduše jsem žil v čase *Ducha*.

Nehledě k určité proslulosti, kterou jsem dobyl takovými Svými «hrdinskými činy», zůstával jsem velice osamocený... Osamělost mezi lidmi Mě velice soužila...

Stále častěji jsem odcházel do hor: tam Mě osamělost přestávala tížit. Tam jsem pocíťoval svobodu. Tam jsem nebyl sám: tam byly hory, a ony Mě «chápaly». A já jsem znal jejich zvyky a surovou povahu — a jejich velikou krásu! Všichni, kdo žili v horách, znali *pravidla Ducha* a ctili Ho. Vážili si rostlin, kořenících nad propastmi, a ptáků, kteří tam vyváděli mládřata, a zvířat, která tam lovila. Já jsem si také vážil jich všech, jejich práva na život, dokonce i práva, například pumy, pokusit se odejmout Mi život... Ale i oni si Mne vážili.

Nevěřil jsem v existenci «Boha bílých»: byly to obarvené figurky, jejichž uctívání nikomu nepomáhalo. Nevěřil jsem ani v bytí indiánských bohů. Ale věřil jsem *duchu smrti*, — protože *on* byl skutečný pro všechny: ani bílý, ani indián, se nemohli vyhnout setkání s *ním*. Jemu byli podřízeni Španělé, i indiáni, i ptáci, i zvířata. Tehdy jsem ještě nevěděl, že je to... — *Duch Života*, ale viděl jsem, jak *Jeho Křídlo*, které se někdy dotýká duší, obnažuje jejich podstatu...

Začal jsem pracovat jako průvodce v horách...

Průvodce — to je ten, kdo jde vepředu, kdo vede, kdo nahmatává nohou oporu a prověřuje její spolehlivost, kdo odpovídá za životy těch, kdo jdou s ním...

Znal jsem všechny stezky. Mohl jsem překládat ze španělštiny nebo angličtiny — do místních indiánských jazyků: Můj otec byl velice vzdělaný člověk a mnohému Mne naučil. Převáděl jsem přes horské průsmyky expedice i osamocené poutníky...

Ted', když jsem vedl lidi, vstoupily do Mého života nové pocity. Když jsem šel vepředu, musel jsem pocíťovat nejen Sebe a cestu, ale i každého, kdo šel

za Mnou: vždyť chyba kohokoli z nich mohla připravit o život všechny...

... Život na hraně, na předělu — kdy není místo pro pochybnosti a váhání, kdy myšlenky a činnost musejí být v absolutní jednotě a jenom ta jednota rodí přesnost jednání a rychlost reakcí, kdy nejmenší nepřesnost v konání přináší smrt, — tak jsem žil ve Svém posledním pozemském vtělení.

Byl jsem *Poutníkem* a byl jsem vždycky sám, od dětství. Zpočátku jsem se učil být o samotě sám se Sebou, poté — s horami, přes které jsem převáděl lidi, když jsem dělal průvodce. Žil jsem o samotě se smrtí, která mezně zbystřovala všechny síly duše. Nacházel jsem uspokojení jenom v okamžicích hraničního napětí.

Hory, lidé a Já pro Mne začali být jediným celkem. Byl jsem zcela soběstačný...

... Ale pak přišel v Mém životě čas, kdy soběstačnost, ve které je centrem lidské «já», musela být změněna na «Bohodostatečnost» s jediným pociťovaným «Já» Tvůrce...

... Víkala jsi někdy východ slunce v horách?

Na vrcholu nejvyšší hory toho území je náhorní plošina. Vystupoval jsem tam. Odtamtud se otevíral uchvacující pohled — až k obzoru se rozprostíraly hory s rovnými vrcholy, ale kolmými stěnami, soutěskami a bezednými propastmi. A shora — právě takové bezedné nebe jako by leželo na ramenou hor. Když vychází slunce, pak všechno: nebe, i hory — se zdá být proniknuto slunečním světlem. Kolem je jenom světlo, majestát klidu, prostor a — svoboda! A v absolutním tichu přichází pochopení nicotnosti sama sebe — před nekonečností vesmíru!

... jednou, když jsem se vracel sám, Mě zradila intuice, nebo, což je přesnější, prostě přišel čas setkání s *duchem smrti*...

Sklouzнул jsem do propasti... Tělo se rozbilo... Myslel jsem si, že jsem zemřel... Ale ukázalo se, že to není smrt, byl to... — Život!

Propadával jsem se do Světla bez hranic... Tam nebylo tělo, tam byla svoboda a radost Bytí, plnost Života, záření štěstí v nesmírnosti Světla!

Ale smrt těla se právě tak nedostavila. Dlouho jsem se nacházel na hranici mezi ní a životem... Hned jsem se znovu vracel do těla, hned se potom zase potápěl do Světla... Klouzal jsem mezi těmito stavy nějakým průchodem, podobným tunelu v hoře, zaplněnému vodou... Na jednom jeho konci byl vchod do těla, na druhém — východ do Oceánu Světla. Ale tato přemístování nebyla z mé strany svévolná: dělal je On pro Mne...

Už se mi víc nechtělo vracet se do těla. A zdálo se, že jsem Já obemknul Sebou, veškeré Světlo, abych v Něm mohl zůstat navždy...

A tehdy jsem najednou... povstal nad *Oceánem Světla*, Já — ohromný, podobný hoře. Naplno jsem pocíťoval sám Sebe: Byl jsem živý, opravdový! Měl jsem i obličej, i ruce. Viděl jsem a mohl jsem si uvědomovat sám Sebe, pohybovat se! A mohl jsem se také úplně ponořovat do *Hlubin Světla*, ze kterých jsem jako *Hora* vycházel...

Veliký Klid, Síla a Pochopení naplnily veškerou Moji novou podstatu. Byl jsem v *Jednotě se Vším*.

... Moje tělo vypadalo droboučké. Pokoušel jsem se vtáhnout je do Sebe, ale to se mi nepodařilo. A tehdy jsem pochopil návrh *Velikého Prvotního Světla*, pochopil jsem ho beze slov, právě tak, jako

jsem předtím chápal Toho, Koho jsem předtím poznal jako *Velikého Ducha*. Spustil jsem se do *Hlubiny*, kde byl jenom On, rozplynul se v NĚm a pomalu začal zaplňovat Jím z *Hlubiny* průchod k tělu a poté tělo zevnitř. A stal se zázrak: tělo bylo uzdraveno!

... Mnoho času jsem prožil v té nerozlučné *Jednotě*. Poznával jsem Nejvyšší Pravdy v *Prvotním Zdroji*, byl jsem přímo ponořený do poznání odpovědí: do poznání Božích Zákonů, Zákonů Bytí!

Ted' se *Veliké Světlo* dívalo Mýma očima. Dívalo se na lidi, včetně těch, kteří Mě nikdy nemilovali, — a Jeho Láska se na ně vylévala. A Já jsem pochopil, že je to Moje láska, že to Já nedokážu žít jinak, nežli stát se pro ně *průvodcem* — průvodcem přes *průsmyk smrti*, průvodcem do *Života Pravého*.

... Vrátil jsem se žít k lidem. Začal jsem je učit, že život nekončí smrtí těla, že existuje *Vyšší Spravedlnost*, se Kterou se setkáváme za prahem smrti. Naučil jsem se vidět stavy duší a těl, příčiny nemocí a mnoho dalšího. Viděl jsem, že zloba, agresivita a nenávisť dělají energie uvnitř těl černými — a takové lidi není možné vyléčit. Jenom hluboké pokání a změna podstaty člověka může pomoci. Viděl jsem i svítivost stavů lásky a něžnosti — přetvářejících, umožňujících ponořovat duše s takovými vlastnostmi do toho *Světla*...

Dlouho jsem tehdy tomu učil — Zákonům Lásky, Zákonům Života!

Pokračuji i ted' v této *Své práci*!

A tady, ted' — jsem vám tak rád daroval poslední stupně *Cesty*! To je ojedinělý úspěch!

Ngomo

«Každý den je jeden maličký život»

— M. Gorkij.

«Každý život je minuta z cesty duše»

— Ngomo.

S Ngomem se známe velice dávno. Byl jedním z prvních Božských Učitelů, který se podílel na vzniku a rozvíjení naší Školy.

Má několik oblíbených lesních míst.

Je to i nevelká bažinka uprostřed borového lesa, pokrytá kobercem měkkého zeleného mechu. Tady nám například ukazoval zvláštní africké tance. Jeho ohromné Tělo Vědomí se tehdy měkce a ladně pohybovalo v rytmu afrických melodií, a naplňovalo nás radostí a silou Božské Lásky.

Jsou tu i místa, kde nám On ve Svých Mahádublech, rozkládajících se na kilometry, každým rokem odhaloval tajemství dalšího duchovního růstu.

— Jsme Ti velice vděční za tu velikou Lásku, kterou nám dáváš! Vyprávěj nám, prosím, o Sobě: o tom, jak jsi Sám vyrůstal do Božskosti, ve které žiješ teď...

— Dobře, poslouchejte...

Kdysi jsem byl astrachaňským Tatarem, a nenáviděl jsem židy. Potom jsem byl — v souladu se zákonem karmy — astrachaňským židem, bál jsem se a nenáviděl Tatary a všechny muslimy. Potom jsem se vtělil na Kavkaze jako Ázerbájdžánec — a nenáviděl Armény. Potom jsem byl Arménem — a nenáviděl všechny Ázerbájdžánce...

Ale pak, po vši té hrůze, přišlo vtělení, které Mně — mnohem později — přineslo i Božskou slávu. Africké vtělení sem nepatří: v Africe jsem se vtěloval až potom, když už jsem byl Božský.

«Svatou Rus» znám také velice dobře... Byl jsem starcem v pravoslavném klášteře. V tomto vtělení se Mě dotkl Svým Křídlem Lásky Ježíš Kristus. Právě tehdy jsem všechno pochopil!...

Ano, Má duchovní Cesta začala právě v Rusku, v pravoslaví. Tehdy jsem si osvojoval metody hé-sychazmu.

Vladimíre, ty jsi první, kdo pochopil Moji Podstatu! A jsem ti za to velice vděčný! Udělám všechno pro to, abych uchoval toto poznání pro lidi na Zemi!

... Moje Cesta byla proto tak dlouhá, protože jsem potřeboval mnoho vtělení, abych se očistil od břemene minulosti — a až potom jsem mohl splynout s Tvůrcem všeho projeveného vesmíru. Souhlasně se zákonem karmy se všechno to Moje zlo navracelo do Mého osudu... — do té doby, dokud jsem Já Sám neprožil naprosto všechno, co jsem předtím přál druhým...

... Kdysi jsem žil na břehu Volhy... Byl jsem převozníkem. Řeka mě naučila mnohému... Převážel jsem lidi z jedné strany na druhou, každého na tu stranu, kam měl cestu. Řeka unášela Moji loďku, řeka Mě učila moudrosti a klidu. Mnoho lidí jsem převezl, a velice mnoho jsem se tehdy od nich dozvěděl...

Předtím jsem vám už říkal, že jsem žil pod «městem Jeřábem». Ale nehledejte ho na mapě... Jeřábi žili na střeše Mojí chalupy, a Já jsem žil pod jejich městem...

Ten, kdo den za dnem viděl, jak žijí jeřábi, už nikdy víc nebude člověkem zla. Podobný tanci je jejich

let nad zemí, když už spouštějí své dlouhé nohy, a za pohupování na křídlech v teplých vzdušných proudech se dotýkají země... S ničím neporovnatelná je jejich píseň v letu — píseň duše...

A jeřáb ještě umí zobákem vyprávět o svojí lásce. Hluboce zaklání hlavu dozadu, skoro ji přitiskává na záda, a rychlým troubením vyráží rytmus písně pro svoji milovanou:

«Já miluji tebe,
Já miluji jenom tebe,
Já vždycky budu milovat jenom tebe, moje Vyvolená!
Ty budeš matkou mých dětí!
Já miluji tebe, tebe, jenom tebe!»

— A odkud se vzaly Tvoje «meditace písků»? Jak jsi vynalezl ty podivuhodné meditace na transformaci energií hmoty těla? Ty ses vtěloval v Africe — v poušti?

— Ne, africké vtělení s tím nesouvisí... A písky... — to byla hra...

Budu ti vyprávět příběh o chlapci, žijícím na břehu řeky...

Chlapec sedí u řeky a hraje si s pískem... Měkký bílý písek se sype, protéká nepřetržitým proudem mezi prsty... Chlapec si hraje — a písek ho v sobě rozpouští. Chlapec pociťuje pohyblivost jeho energií — a teče spolu s nimi. Tak se začíná učit být Světlem Živým.

A z písku, namočeného ve vodě, vznikají hrady, sochy, mosty... Celý ten «písečný svět» se skládá z krystalků bílé zlatavého písku... Potom tento «svět» vysychá — a rozfouká ho vítr...

... Podívejte — chlapec si už dál s pískem nehraje a dívá se na řeku. Dívá se za jeřáby, letícími nad

řekou, dívá se za vodami, směřujícími k moři... Chce se mu také uplynout spolu s průzračnými vodami daleko, daleko...

Jestliže se dlouho díváte na průzračné vody, ony se rozeznějí... Někdo řekl chlapci, že lidé postavili přehradu tak, že to zatopilo kostely, — a teď vody řeky samy zvoní na zvony, na které už lidé nezvoní... Řeka sama zvoní na zvony, aby probudila duše lidí...

... Chlapec slyší, jak v průzračných vodách zní zvon... Průzračnost vod se rozhrnuje jako závěs... Na břehu řeky stojí starý klášter, a zvony zpívají svoji píseň...

... Starec Zosima se usmívá ve svojí cele. Je ráno. Bůh se raduje z rána — a starec Zosima se také raduje z rána... Od té doby, co Ježíš žije v jeho srdci, se starec Zosima pořád raduje... Zapaluje svíčku — a hřejivost srdečnou začíná pocítovat jasněji. Potichu šeptá díkuvzdání Hospodinovi — a Ježíš se raduje v srdci starce Zosimy. Ráno Hospodina nad zemí — ráno Hospodina v srdci starce Zosimy... A on vzpomíná ve svých modlitbách na všechny, koho zná, a na všechny, koho nezná, — a láska srdečná starce Zosimy teče, jako světlá řeka...

... Dívej se na proud vody: podívej — průzračné vody smývají obraz starce — obraz z Mojí minulosti, a zůstala jenom řeka... Na druhou stranu každé kapky vody svítí nejčistší Světlo... A v tom Světle už není vidět ani převozníka na řece, ani starce Zosimu, ani proslulého spisovatele, který ve svých knihách popisoval Cestu duše, ani Afričana Ngoma, který by zemřel na tuberkulózu, kdyby si nevzpomněl, že On a Oceán Prvotního Vědomí-Světla jsou Jedno...

— Myslím, že ses zmínil o tom, čemu říkají «okamžité osvícení»?

— Ano.

Ale budu na toto téma vyprávět podrobněji.

Vzestup každé duše je dlouhá cesta, je to úporný a těžký boj, v jehož výsledku dochází k úplné transformaci osobnosti, přeměnění individuálního «já» v «Já» Tvůrce.

«Okamžité osvícení», v obvyklém chápání tohoto termínu, tj. v prostředí málo kompetentních lidí, je iluze. Je to jenom úzký subjektivní pohled těch, kdo nejsou schopni nahlédnout za hranice konkrétního vtělení.

Jak vypadá «okamžité osvícení», pokud se na ně podíváme očima obyčejného člověka? Právě takhle: «Žil a žil si člověk, a najednou — bác! — okamžité osvícení: Všechno je Bůh!» Ano, stává se i tohle, ale výjimečným jedincům — těm, kdo v průběhu mnoha a mnoha svých vtělení pracovali na «nivě duchovní». A pokud «poodhalíme závěs minulosti» takové duše, pak můžeme uvidět, že v předchozím životě jí chybělo všehovšudy «půl krůčku», «půl vzdechu», aby dosáhla vši úplnosti uvědomění.

Právě tak se dějí «zázraky» «okamžitých osvícení», a přitom je přece také tvořím Já! Zázraky, nadpřirozené události — to je ta nejlepší «udička», «nejchutnější návnada», ke které se okamžitě sbíhají zástupy mladých vtělených duší. A to někdy umožní vytvořit ještě jedno ohnisko duchovnosti na Zemi, odvést lidi od světské marnosti, od hříšnosti, vložit do nich zrnka života, zasvěceného hledání Dokonalosti a poznání Tvůrce.

Ti, kdo získávají «okamžité osvícení» si vždy nepamatují na to, jaká dlouhá a těžká byla jejich vlastní Cesta Vzestupu. Oni se prostě naplno noří do Mne, v extázi Jednoty — a často se dopouštějí chyby,

když předpokládají, že jakákoliv jiná duše v jakémkoliv okamžiku svého života může dosáhnout právě takového nejvyššího stavu. Ale i tohle Já využívám. Je to Můj test, Můj průzkum, který Mně umožňuje poznat, jak naloží ta konkrétní duše s tou či jinou informací.

Je pochopitelné, že zdaleka ne všichni «postižení» udělají správný výběr. Ale vždyť všechno tohle je přirozená selekce mezi dušemi! Já jenom nabízím Cestu, a všechno další závisí na mnoha faktorech, konkrétně na prvotních kvalitách vtělené duše.

Pro jedny se postulát «Všechno je Bůh» okamžitě mění na formulaci «To já jsem Bůh!» a stává se ospravedlněním pro jakékoli, i ty nejzrůdnější projevy nižších «já».

Ale druzí, když ta slova uslyší, vnímají je naopak, jako Zákon Lásky: «Všechno je Bůh» — znamená, že On je přítomný ve všech a ve všem, a proto se musím ke každé formě života chovat s láskou a úctou. A právě takový «okamžitý» obrat světového názoru duše je začátkem její vlastní Cesty.

... Vždycky je osud, který předkládám, odpovědí na ten stav duše, který je teď. Jestliže ty měníš sám sebe jako duši — mění se tvůj osud.

... Můj vzestup nebyl rychlý. Od prvního Ježíšova doteku — až k úplnému Splynutí s Tvůrcem prošlo několik vtělení...

— Proč sis ze všech Svých jmen z různých vtělení vybral v současnosti jméno *Ngomo*? Znamená to jméno pro tebe něco zvláštního?

— Jméno *Ngomo* znamená «rozpouštějící v sobě» — a líbí se Mi, protože vyjadřuje Moji Podstatu.

— Vyprávěj, prosím, o tom Svém vtělení, ve kterém ses navždy spojil s Tvůrcem.

— Byl jsem lékařem v Mexiku. Tehdy jsem už Tvůrce znal a uměl vcházet do Splynutí s Ním. Velice jsem miloval lidi a snažil se jim pomáhat, chtěl jsem lidem sloužit tak, jako to dělá náš Vesmírný Otec. A On mi takovou možnost daroval: stal jsem se lékařem-léčitelem.

Metoda mojí práce byla neobyčejně jednoduchá. Rukama Vědomí jsem pronikal do nemocného místa, očišťoval zasažené části a odstraňoval následky nemoci. A potom jsem to místo naplňoval novým obsahem — nejčistším Átmickým Světlem.

Pochopitelně jsem předem pacientům vysvětloval smysl takové práce. Konkrétně — že příčiny tělesných nemocí jsou ukryty v neřestech duše. A jako následky těchto neřestí se projevují vykonané hříchy. A pokud člověk přijímal Moje vysvětlení a očišťoval se upřímným pokáním, pak byl úspěch zajištěn: člověk se uzdravoval.

Mnoha lidem jsem tehdy dokázal pomoci.

Vyprávěl jsem jim o Bohu, o tom, že On je náš Jediný Otec-Matka, o tom, jak nás On miluje, o tom, co On čeká od každého z nás, o Jeho Veliké Trpělivosti a Péči, o Nekonečné Něžnosti a Lásce, o tom, že On není trestající meč ani hrozný soudce, ale Starostlivý, Chápající, Milující. A že On může naprosto reálně vejít do života každého člověka, pokud po tom celým srdcem zatouží a zamíří k Němu.

— A dále — jak jsi dosáhl Božskosti?

— Všechno bylo velice jednoduché. Pracoval jsem pro lidi a pro Něho, na «sebe» jsem úplně zapomínal. Byl jenom On, Jeho Bezmezná Láska — a ti, komu On pomáhal Mým prostřednictvím.

A v určitém okamžiku se to všechno spojilo: Já jsem zmizel jako «já» — a zůstal jenom On. A v kaž-

dém, komu jsem dále pomáhal, byl pro Mne také jenom On. Můj život se stal Jeho životem! A Já jsem získal Veliký Klid!

Potom jsem «zemřel přirozenou smrtí»: fyzické tělo prostě vyčerpalo svoje rezervy — a Já jsem ho opustil a naplno vešel do Otce.

— Pověz, proč jsi znovu přicházel na Zemi po úplném Splynutí s Tvůrcem?

— Přicházel jsem k Svým dětem a oblékal znovu hmotné tělo, — abych jim dal příležitost poznat a pocítit svoje opravdové Rodiče: Prvotní Vesmírné Vědomí, Nebeského Otce a Matku. Přicházel jsem, abych je obklopil opravdovou Láskou, opravdovou Něžností, opravdovou Péčí, abych jim dal «Chléb Nebeský». Duše, přijímající a pojídající tento «Chléb», začínaly růst a svítit, ozařovány zevnitř Božským Světlem Lásky. A nezávisle na tom, co se potom dělo s tím člověkem, v jeho duši zůstávala žít vzpomínka na Otce.

... Existuje podivuhodná vlastnost vědomí — schopnost splynutí.* Vědomí je schopné splývat také i s Vědomím Boha — a tehdy Oceán Mne pohlcuje tebe ve své Nekonečnosti... Nirvána je velice jednoduchá: na počátku je Oceán Prvotního, ve Kterém ty už nejsi, — potom je «Já» Oceánu, Který se už víc nerozděluje na tebe a na Mne!

Dovol Mně dnes s tebou splynout —
Jak by to poprvé a navždy bylo!
Dovol Mé Lásce stát se Řekou —
Světla Srdce, úsměvů plnou!

Jak řeka se slévá s řekou.
Jak voda se slévá s vodou —

**Můžeš i ty se se Mnou slít:
Je jenom nedozírný, tekoucí Klid!**

**Až spolu splyneme v *Jednotě*,
Pak Můj Proud pokojně snese tě...
... Za hranicí Stvoření v prostranstvích *Ohně* —
Oceánem Lásky Srdce Boha žije!**

Vasilek

— Vasilku, napověz nám, prosím, co můžeme v současnosti dělat v plánu práce s dětmi.

— Poznávání Boha a Jeho Stvoření je přece tak zajímavé! Ale v současnosti na celé Zemi (s velice vzácnými výjimkami) slovo Bůh pro děti znamená... jen nudu od dospělých... Ale Já jsem přece jejich hlavní Přítel, Kamarád ve hrách, Společník v životě!... Já jsem připraven dělat jejich život zajímavým! To se nazývá — ekologie! Ona učí poznávat, milovat, ochraňovat!

Jak máte pomáhat dětem? — přemýšlejte sami: může to být stránka na internetu, maličká knížka, i film. Ale — ne učebnice pro učitele, ale učební pomůcka pro práci samotných dětí!

— Jak jsi učil Svoje děti Ty?

— Přece právě takhle: dokonce i kvítek-vasilek (*pozn. překl.: lidově chrpa*) se mohl stát celým světem, který vyprávěl svůj příběh, a ten zahrnoval uspořádání jeho života, i etiku, i filozofii, i Boha...

— Kdy jsi žil na Zemi?

— Celkem nedávno, před Druhou světovou válkou...

Byl jsem pastýřem, děti přicházely poslouchat moje pohádky, nebo si jen tak posedět u ohně...

Měl jsem k dispozici knihovnu rozbořeného kláštera, kterou jsem už v dětství našel v rozvalinách... Tyto knihy posloužily jako impulz, katalyzátor *paměti duše*, a také jako zdroj spousty dalších vědomostí... Intuitivně jsem odhadoval Pravdu — a potom jsem všechno pozměnil a převyprávěl dětem pro ně zajímavým způsobem. Například jsem vyprávěl o nějakých událostech tak, jako bych to všechno viděl očima Boha...

Oni se ponořovali do *Mojí lásky* — a to, o čem jsem mluvil, se do nich vsakovalo spolu s láskou, stávalo se to neoddělitelnou částičkou jejich světového názoru. Podobně tomu, jak matčino mléko obsahuje všechno nejnütnější pro život dítěte, tak i *Moje láska* zahrnovala základy světového názoru a etiky Boha, a ještě trochu konkrétních vědomostí o rostlinách, o zvířatech, o Zemi.

Jaké to bylo štěstí! — vidět, jak se rozvíjejí, jak směřují ke *Světlu* jejich srdce...

... Děti, pochopitelně, nedokázaly dlouho skrývat to, čemu jsem je učil... Začali se o nás zajímat...

... Děti zabili jakoby náhodou... A Mě uvěznili a zastřelili — za «propagandu lživých idejí o Bohu a napomáhání světovému imperialismu».

... Nebud'te kvůli nim smutní! Ano — zabili je, ale oni to vtělení neprožili nadarmo: každý z nich dostal *vyznamenání od Boha* — s tím, že bude moci pokračovat v následujícím vtělení ve svém rozvoji na už zvolené cestě

Nermu'tte se ani kvůli těm, kdo nedokázali jít dál s vámi! Každý z nich také dostal právě takové *vyznamenání od Boha*, kromě těch, kdo zradili.

* * *

... Když jsem si, po skončení tohoto rozhovoru, přečetla naše předchozí zápisy, našla jsem tohle:

«Z Rusů minulých století, kteří získali Božskost,... se známe s Vasilijem, který obsáhl úplně Učení Ježíše Krista a prožil v důsledku toho život ve stavu blažené zjemnělé lásky (blízcí lidé Ho něžně nazývali Vasilkem). On se snažil tento stav předat druhým; měl několik mladíků-žáků. Ale ti byli jednou rozsápáni "mnichy" ruské inkvizice.».

Informace nesouhlasila. Přiznám se, že jsem byla zmatená...

Ale zasáhl Vasilek:

— Proč si hned myslíš, že to, co jsi slyšela, není pravda? Ve skutečnosti se stalo to první, i to druhé...

... Když «mniši»-fanatici před Mýma očima zabili Moje žáky — propadl jsem zoufalství... Miloval jsem je víc, než matka miluje svoje děti! Stokrát jsem byl připraven za ně umřít!... Nemohl jsem je opustit!... Chtěl jsem jít za nimi!...

Ale vrazi Mi život ponechali, protože věděli, že smrt by pro Mě byla v tuto chvíli největším štěstím, a jim působilo potěšení Moje zoufalství. A tak den po dni přicházeli do temnice — a jízlivě se posmívali...

... Věděl jsem, že zoufalství je hřích před Bohem... A že sebevražda je nepřijatelná... Ale nezvládl jsem to... a «vložit na sebe ruce»...

Existuje zákon, podle kterého se jakákoliv člověkem nesprávně prožitá důležitá životní situace opakuje: do té doby, dokud on nenajde správné řešení.

A Já jsem byl vtělen znovu s téměř úplným opakováním životních okolností... Jen místo «křesťanů»-fanatiků teď Moje děti zabíjeli fanatici ateizmu...

Já jsem tu chybu podruhé nezopakoval... Zůstal jsem věrný Ježíšovi, připomínaje si Jeho slova: «Otče! Odpuť jim, protože nevědí, co činí»¹. Litoval jsem Ježíšovou Láskou znetvořené duše Mých katů, zmrzačené nenávistí, a dál jsem pokojně snášel jejich jízlivé urážky a mučení, — a Pánova láska skrze Mne nepřestávala protékat. Přijal jsem smrt těla pokojně a radostně.

... A děti — všechny děti! — jsou vždy Moje!
Je třeba je učit!

Právě děti je třeba učit v první řadě!

Děti je třeba učit proto, aby už nikdy lidé nenávisti, lidé pekla, z nich nemohli vychovat fanatiky — ať už by zakrývali svoje zlo jakoukoliv idejí: maskami «křesťanství», «komunizmu», islámského fundamentalizmu nebo jakoukoliv jinou vlajkou, pod kterou učí nenávidět a zabíjet...

Tak vidíš, jak bylo důležité to, co jsem ti chtěl říci, a ty ses rmoutila, že jsi Mě špatně pochopila!
— Děkuji Ti, Vasilku!

* * *

V lese, na malém kopci, pokrytém mechem a lišejníky, rostou borovice. Zastavujeme se, sundáváme batohy — a náhle! — se ocitáme na louce zalité sluncem, kde rostou zlatavé trávy, skrz které radostně září a dívají se na nás modrýma očkama vasilky (chrpy)!...

... A právě takovým radostným úsměvem nás vítá Vasilek! Modré oči jako chrpy, světlé vlasy,

---

¹ Lukášovo Evangelium, 23:34.

otevřený úsměv — všechno vyzařuje radost! Stav rozlitého štěstí a — svobody!

Radost zaplňuje naše srdce!

— Pověz, Vasilku, co teď děláš, jak pomáháš lidem z nevtěleného stavu?

— Já teď pracuji s dětmi — učím je radovat se. To je velice důležité — umět se radovat! Lidé se odnaučili radovat z přirozené krásy — a to rmoutí Boha.

Na Zemi je mnoho krásy, jen je třeba umět ji vidět! Daleko ne všem jsou přístupná mistrovská díla uměleckých výtvorů. Ale všem je dostupná krása živé přírody! Dokonce i poušť a věčné ledy Arktidy mají své zvláštní kouzlo!

Zeptej se lidí, kteří tě obklopují: jak často se dívají na oblohu? A poznáš, že vnímání světa většiny z nich je omezeno třemi metry kolem vlastního těla, a ještě i ty, v podstatě, — v hranicích jejich vlastních pokojů nebo úradů.

Je třeba učit lidi všímat si překrásného! A dokonce se nejen kochat lesy, poli, jezery, stepmi, moři... — ale i kapkami rosy, prvními paprsky vycházejícího slunce, dešťovými kapkami, travinami, zpěvem ptáků, tenoučkým jasným měsícem... — všude je možné najít podivuhodnou neopakovatelnou krásu Stvoření!

A když se lidé naučí všímat si krásy a radovat se z překrásného, dokážou poté pochopit a zamilovat si Toho, Kdo to stvořil, — Stvořitele! Živá příroda je stvořena Stvořitelem — jako nevyčerpatelný zdroj radosti a lásky!

— Pověz: Proč pracuješ s dětmi, a ne s dospělými?

— Práce s dětmi je velká radost pro Boha! Dětské duše jsou více vnímavé ke kráse! Mají mno-

hem vyšší čistotu vnímání překrásného, nežli dospělí. Děti jsou také schopny vnímat velmi seriózní vědomosti o Bohu, ale pouze, když na ně nebudeme «šišlat», ale budeme s nimi mluvit jako se sobě rovnými. Ony jsou plně schopny pozvednout se na úroveň předávajících vědomosti, pokud je to pro ně zajímavé. Ony nasávají nové vědomosti — najednou celým vědomím, na rozdíl od dospělých, kterým získané vědomosti, bohužel, «zůstanou vězet v hlavě».

Je pravda, že děti mají nebezpečný «pubertální věk»², ale to je přirozené. Ti, kdo jím úspěšně projdou, budou mít výborný základ pro další správný rozvoj.

Vaše pomoc v této práci je ještě velmi malá.

Napište pro děti knihu s pravdou o Mně! Vytvořte nové filmy — a pro děti také. Aby se každý, kdo je shlédne, mohl duší dotknout Boha!

---

² Věk «pubertálního protestu», kdy dochází k intenzivnímu uvědomování si vlastního «já» a jeho «potvrzování». To bývá často provázáno totálním protestem proti všemu, co předtím učili dospělí.

Pochopitelně, bývá smutné, když dítě, předtím smýšlející spolu s rodiči podle jednoho z písničkových kréd Jurije Kukina: «A já jedu, a já jedu za mlhou — za mlhou a vůní tajgy!», to najednou předělává na «A já jedu, a já jedu za penězi: za mlhou jezdí jenom hlupáci!»...

Ale tato věková etapa, biologicky zaprogramovaná a souvisící s pohlavním dozráváním, je nutná. Za prvé, vždyť daleko ne všechny děti jsou vychovávány správně. Za druhé, dítě v této době poprvé doopravdy získává — před Bohem — *svobodu vůle*: svobodu volby, po jaké životní cestě, s jakými životními přesvědčeními dále půjde. Přičemž je mimořádně důležité, aby mělo — v řadě toho, z čeho si má vybírat, — správné vědomosti a návyky, napomáhající jeho duchovnímu rozvoji. (Podrobněji jsme o tom mluvili v [8,9]).

**Darujte lidem krásu! Darujte jim radost a teplo!
Darujte jim vědomosti o Stvořiteli! Darujte Mne lidem!**

**— Vasilku, a co bys poradil ohledně výchovy
konkrétně vlastních dětí?**

**— Vychovávat je třeba vlastním příkladem!
Vlastním příkladem — ve všem!**

**Je třeba dítě vnímat jako svého žáka — žáka, v
jehož přítomnosti učitel nemá právo dovolit si ani
kapku slabosti.**

**A čím komplikovanější je žák, tím bezchybnější
musí být učitel!**

**Pokud pozorně proanalyzujeme svoje vlastní
chování — začne být zřejmé, že kořeny mnoha
neřestí dítěte mají původ v duši jeho vychovatele.**

**Můžeme mnohokrát opakovat správná slova...
— ale za co stojí slova člověka, který sám neumí bez-
chybně následovat všechny svoje rady? Takovým
chováním můžeš navždy znehodnotit všechno to
překrásné a správné, co se pokoušíš vysvětlit
druhému.**

Kníže Dmitrij Požarskij

**Jednou nás v lese náš nový Božský Znamý od-
vedl na Svoje *pracovní prostranství*. Ohromný Stan
Jeho Světa, rozkládající se na kilometry, má epicen-
trum na kopci, porostlém vřesem, malými borovicemi
a urostlými břízkami. A tady také leží «kámen síly»,
naplněný Jeho Energií.**

**Sám Pán tohoto místa zde vytvořil Svou Podobu
ve formě Mahádublu. A v *Hlubinách* zářil Jeho Bož-
ský Plamen, Světlo proudící z Příbytku Prvotního Vě-
domí.**

Příjemně se nám tu s Ním povídalo.

— Jak se jmenuješ?

— Kníže Dmitrij. Tohle jsou Moje místa.

Ale nespíchej to zapisovat! Předtím pocít' Mě Celého: i zde nad povrchem Země, i ve Splynutí se Všemi Těmi, Kdo objímají Sebou-Světlem celou naši Zemi, i v *Hlubinách*, ve Kterých se Všichni, Kdo se tam ponoří, stávají *Jedním* — Jednotným Božským Vědomím!

... No a teď teprve — poslouchej a piš! Mým úmyslem nyní je odhalit Se všem lidem!

Ano, Já jsem i zde, i po celé Zemi! Já držím na Svém Srdci, spojeném v *Jedno* s Otcem Všemohoucím, — ty země, co se nyní nazývají ruskými, i ty, co se nazývají ukrajinskými, běloruskými, i tam, kde Evropa zamířila svůj pohled na severní moře, — všude jsem Já!

Moje životy v tělech byly nejednou zasvěceny míru, rozkvětu a záchraně těchto zemí!

A zde jsem žil v časech dávné «předkřesťanské» Rusi za Dimitrije Donského, a za Lži-Dimitrije...

Za zvlášť významná je možné označit Moje dvě poslední vtělení. V prvním z nich, na přelomu čtrnáctého a patnáctého století, jsem dosahoval Stvořitele. A ve druhém jsem už přišel z Jeho Příbytku.

Poslední Moje biografie je podrobně popsána historiky a je známa současným lidem. Nosil jsem tehdy jméno *Dmitrij Požarskij*.

Ale historie uchovává kroniku «hrdinských činů těla». Avšak hlavní jsou hrdinské činy duchovní, vstoupení duše do Božské *Jednoty*!

... O Mém předposledním vtělení má význam vyprávět podrobněji. Vždyť to byla historie Cesty k Bohu za velmi nejednoduchých podmínek!

Rus byla v těch časech rozdrobena na rodová území a knížectví. Egoistická a podlá rozhodnutí vládců, zápasících o moc a bohatství, plodila války a zalévala zemi krví...

Světlo dávných vědomostí «předkřesťanské» Rusi tehdy téměř uhaslo, a pravé křesťanství, to jest, veliké Učení Ježíše Krista, bylo po dlouhé věky skrýváno před lidem...

Tak, jako hyne strom zbavený kořenů, hyne i země, která ztratila vědění o Bohu! Lidé, postrádající pocitování svého Otce-Boha, kteří ztratili i lásku k Zemi — ztrácejí mravnost a duchovní sílu! A tehdy začínají krvavé nepokoje...

Každý, kdo mohl, si dělal nárok odírat lidi, obdělávající zemi! Zaplat' daň knížatům, i církvi, i jižním chánům, i severským vládcům!... Lidé přestali na zemi pracovat s láskou: vždyť at' už pracuješ jakkoliv — stejně ti odeberou plody tvé práce ti, kdo mají moc a sílu!... A pokud si usmyslíš bránit svoje — zabijí tě!...

Chudými a hladovými zůstávali ti, kdo pěstovali úrodu... Řeky krve lidu tekly — z vůle knížat, znepřátelených mezi sebou... Zrádčovství se stalo normou života... Synové se bouřili proti otcům, bratři udávali bratry... Kupci se zbožím se do těch zemí báli jet: vždyť pokud by se i podařilo dovézt a prodat zboží, vrátit se živí by bylo ještě těžší...

Takové temné časy se táhly po staletí... A nebylo pro lidi jednoduché vyznat se v tom: co je dobro, co je zlo, kde je Pravda?...

... Na bedra Těch Nemnohých, Kdo zachovávali Sjednocenost s Bohem Otcem, bylo vloženo nelehké břemeno — zachraňovat před tmou a zaměřovat ke Světlu lidské duše...

... Když jsem se narodil v těchto podmínkách, musel jsem získat lásku a vyrůstat duší, abych mohl sloužit Bohu a lidem. Také jsem musel rozvíjet moudrost –abych dokázal uvidět jednotu Ježíšova Učení a duchovních vědomostí o postižení Stvořitele, které existovaly ve starověké Rusi. Shromazďoval jsem i velikou sílu duše...

V tom vtělení jsem byl, právě tak jako v posledním pozemském životě, knížetem, ačkoliv Moje rodová území nebyla velká.

V pěti letech jsem se stal sirotkem, před mýma očima shořel náš dům a byli zabiti Moji rodiče.

Tehdy Mě zachránil, a potom se o Mě staral a vychovával Mě, člověk velké dobroty srdce! Učil Mě Kristovým Prikázáním Lásky. Daroval Mi pochopení, že ne pomstu za krev, ale usilování o dobro a mír a jejich hlásání — musejí projevovat ti, kdo stojí v čele národa! Snažil se ze Mne vychovat duchovního vůdce, který sjednotí Rus a zastaví osobní rozepře, zabíjení a ožebračování lidí!

S jeho pomocí jsem získal hlubokou víru v bytí Boha, Kterého jsem tehdy ještě neznal. A také — cíl v životě: zachránit Rus!

... Když jsem dospěl, začal jsem se pokoušet uskutečnit Svůj úmysl.

Měl jsem mohutné tělo. Vědomí jsem měl rozvinuté už z minulých vtělení. A teď jsem se rok po roce zdokonaloval v umění žít duchovním srdcem.

Hluboká víra v Boha, osobní síla a usilování k Dobru ke Mně přitahovaly čisté duše. Shromáždil jsem Svě přátele do družiny, která začala střežit klidný a spokojený život lidí na zemích, Mně svěřených. Pod moji ochranu se utíkali i další lidé, kteří toužili po životě v míru.

Ale to vyvolávalo hněv a nenávisť ze strany mnoha sousedních vládců.

A oni nedodržovali dohody o míru! Úklady a zrazování byly pravidly politiky těch časů na Rusi!

... Nestačily nám síly na to, abychom nadlouho zdrželi vpád sousedů, kteří nám chtěli vládnout. V osamocení jsme nemohli obstát. Tehdy jsem se pokusil napomáhat začínajícímu procesu sjednocování knížectví.

... Moje čestné slovo a věrnost ve spojení se staly téměř legendou. Přemluvit Mě ke zradě nebo podplatit — nedokázal nikdo.

Ale nepřátelé se nejednou pokoušeli Mě zabít.

Při jednom z útoků na Můj život začala Moje známost s Volchvou, která ovládala duchovní vědění dávné Rusi. Právě Ona Mne zasvěcovala do buddhijógy! Ona Mně odhalila Cestu do Příbytku Stvořitele!

Můj adoptovaný syn, chlapec Radoněž, v době toho útoku zahlédl útočníky, zakryl Mne svým tělem, a tak Mi zachránil život. Byl těžce raněn a Volchva ho léčila. A potom nás učila — jeho i Mne.

Zpočátku nebylo pro Mne jednoduché pochopit, že umění a kouzla Volchvy nejsou magie a pohanské čarování, ale Projevení Božskosti. Ale pro Ni...— to bylo právě tak přirozené, jako například vědomosti a dovednosti při pěstování zeleniny a obilí...

... Vyšší Vědění — to je umění péče, výchovy a rozvíjení lidských duší — do stavu Duší Božských.

Duše může poznat Tvůrce-Stvořitele a začít žít v Jednotě Všech Dosáhnuvších, v Jednotném Oceánu Boha Otce!

Vždyť přece neznámá rozdíl to, jak nazývají tento Oceán: jestli Bohem Otcem, Tvůrcem Všemohoucím, Rodem, Svarogem, nebo jinak...

Právě tak postupně se Bůh stal pro mne ne nějakým «obrazem» z ikony — ale Živým Skutečným Učitelem!

... Touto etapou přechodu od určité abstraktní víry v existenci Boha — ke skutečnému pocitování a poté postupnému stále úplnějšímu Jeho poznání — budou muset procházet mnozí vaši následovníci.

Je to podivuhodné a překrásné — když jsou náboženská dogmata, ve kterých duše vyrůstala, odhazována, rozplývají se, mizí, jako fata morgána, — a odhaluje se zářící Pravda!

... Já jsem v těch letech začal pocitovat a poznávat Boha — a On vzal vedení Mého života do Svých Rukou. A ty Ruce, Které Mne usměřňovaly, jsem už nepřestal pocitovat nikdy!

... Doufám, že vám někdy v budoucnu o tom povím podrobněji. Ale teď nastíním jenom hlavní milníky Mého učení u Volchvy.

Je to vědění o Cestě — a je jednotné pro všechny pravé duchovní Školy. Existují jen určité nuance rozdílů, spojené s krajovými zvláštnostmi a způsobem života místních lidí.

Na počátku musí každý žák pochopit, a pocítit svou osobní zkušeností, že člověk je konkrétně duše. A že tělo je jenom oděv, darovaný Bohem pro život, výuku, růst a práci na materiální úrovni.

Potom přichází etapa poznávání svojí nezávislosti na těle — osvobození duše, přeměněné v ohromné duchovní srdce. Taková duše získává schopnost vidět, slyšet a konat s pomocí rukou vědomí v jemných světech Světla.

Potom se «zvedá» a realizuje energie kundalíní. Začínají být možné první dotyky Božského Vědomí.

Žít jako vlastní Mahádubl je už teď přirozeným obrazem života.

Také se osvojují techniky «totální reciprocity» — umění splynout s Bohem, rozplynout se v Něm.

Následující etapou je poznávání Božského Ohně a propracování Jím všech energostruktur svého těla.

Poté se poznává vchod do Příbytku Stvořitele.

Osvojuje se umění vycházet z něho jako «Slunce Boha».

Duše v té době dosahuje objemu, převyšujícího objem planety. Ale na to, jak vy sami víte, je potřebný čas...

... Ale pak se naše osudy, Můj a Volchvy, na čas rozešly... Já a Radoněž jsme se pak vydali s s vyslanouckou misí míru na západ.

Tam jsem se seznámil s Danish-Lady, Která v tom Svém vtělení byla královnou Dánska a nosila jméno *Markéta Dánská*.

Předal jsem jí ty vědomosti, které jsem dostal od Volchvy.

... Na prostranstvích mořského pobřeží jsou výborné podmínky pro růst duchovních srdcí! Bylo třeba dosahovat nejjemnějších stavů Vědomí — a pak bylo možné se ponořovat do *Hlubin* Oceánu Stvořitele.

Také jsme tenkrát hodně přemýšleli o dokonalém státním uspořádání pro život lidí na Zemi, o mírových mezistátních svazech, o jednotném náboženství.

To období nebylo příliš dlouhé. Vypravil jsem se nazpět. Ale na Rusi se v tu dobu nedařilo všechno

tak, jak bylo naplánováno z Božských eónů: vždyť přece existuje svoboda lidské vůle... Moje vtělení bylo Bohem ukončeno — a Já jsem se vlil do Něho!

... Smrt těla je jen ze vtěleného stavu člověka, neznajícího Boha, vnímána jako tragédie. Ale pro toho, kdo zná Stvořitele, je to blažené Vstoupení do *Jednoty!*

... Svoji Misi ve Sloužení na Zemi lidem na Rusi jsem vykonával v následujícím, posledním Mém vtělení.

— Ty sis tehdy pamatoval Svoji Božskost, uvědomoval sis Svoji Jednotu se Stvořitelem?

— Ne hned ze začátku... *Vzpomněl* jsem si na Sebe po zranění v Moskvě. Když jsem si navracel zdraví těla, obnovil jsem i uvědomělou *Jednotu* s Bohem.

A zbylou část toho vtěleného života jsem prožil v takovém Sjednocení. Žil jsem ve stavu «Slunce Boha», srostlého, spojeného s anáhatou těla.

Bůh řídil každý Můj krok, každý skutek. Tak jsem prostřednictvím svého těla uskutečňoval Jeho Vůli.

... Nedívej se příliš kriticky na práci Těch, Kteří, když se vtělili ze Stavů *Jednoty* — s Misí sloužení — si při tom nezachovali vzpomínku na Svoji Soupodstatnost se Stvořitelem! Vtělení je i v takové situaci vždy Veliká Oběť, Veliký Hrdinský Čin, kterého se odvažují Hrdinové Božského Ducha kvůli pomoci vtěleným lidem! Oni přinášejí nové ideje, nové vlny Světla, které pomáhají evolvujícím duším rozvíjet se správným směrem! Musejí mít ohromnou Sílu, aby vydrželi napětí mezi materiálním světem — a úplností Božského Uvědomění při takovém Vtělení...

... A teď jsem připraven pomáhat vám přinášet všem národům Země Veliké Vědění o Bohu!

Já pomáhám lidem, kteří se vydali na Cestu Dobra! Rád budu přivádět k vašim materiálům duše, usilující o poznání Božské Jednoty!

Ať už se člověk ve svém profesním životě zabývá čímkoliv, může to uvádět do souladu se Záměrem Boha, stanoveným pro vtělené lidi. A jestliže tak člověk postupuje, pak se svým životem vlévá — do Proudu Božího Života!

A pokud se v srdci takového člověka rozhoří plamen lásky — pak začne být jiný celý jeho život! Rozkvétá jeho srdce! Přeměňuje se a zjemňuje jeho podstata! Mění se jeho vidění světa — a svět se pod jeho vlivem také začíná měnit! Vždyť každý člověk je ČÁSTICÍ světa Božského Stvoření! Je to duše schopná TVOŘIVOSTI!

Láska k naší Zemi, a k lidem — už pozitivně přeměňují člověka!

Ale opravdová přeměna začíná až tehdy, když se v duši rodí láska k Bohu-Tvůrci!

K té přicházejí zralé a čisté duše. A to umožní otevírat k nim prameny Átmické energie — a takové duše se stávají schopnými poznávat Vyšší «Já».

Veliké «Slunce Boží» se přibližuje k tělu takového člověka! Plamen Božské Lásky uchvacuje Toho, Kdo vešel!

A tehdy může takový Člověk poznat svoji Soupodstatnost se Stvořitelem a vejít navždy do Jeho Příbytku!

Petr

— Pověz nám, prosím, o Svém životě. Už jsi nám říkal, že ses naposledy vtělil v Rusku v «sovětských»

časech. Ale najít lidi, schopné pochopit seriózní vědomosti o Bohu, je i teď velmi těžké, a tehdy to bylo v zemi totálního ateizmu ještě těžší...

— Ano, tenkrát jsem se nedokázal na nikoho «dotlouci».

— Vyprávěj, prosím, podrobněji, jak ses Ty Sám setkal s Bohem? Jak to všechno začalo?

— Narodil jsem se v Rybinsku, na břehu Volhy. Časně ráno jsem rád vítal svítání na břehu, rozléval jsem se vědomím nad vodní hladinou, zaplňoval jsem Sebou prostranství slunečního světla, objímal jsem ho rukama duchovního srdce a miloval všechny bytosti.

Už v dětství jsem velice rád četl. Knihy, které se mi dostaly do rukou, jsem prostě «hlтал». Nikdy jsem jich neměl dost.

... Jednou jsme my — mladí pionýři — sbírali starý papír. A najednou Mi kniha bez obálky s papírem zežloutlým časem skoro «spálila» ruce. Ukázalo se, že je to předrevoluční vydání Bhagavadgíty. Schoval jsem si ji do záhradří...

Doma jsem pracně četl řádky, které pro Mě tenkrát byly nesrozumitelné... Téměř nic jsem nechápal, ale nemohl jsem se odtrhnout. Tak jsem poprvé poznal, že existuje Něco, o čem Mi nikdo nevyprávěl, o čem nepsali v učebnicích a nemluvili v rádiu... A Já jsem za těmito řádky pocítil Veliké Tajemství — a musel jsem je odhalit...

... Bylo třeba být Všemohoucím Krišnou, aby se v těch časech mohla do rukou chlapce dostat Bhagavadgíta!...

A Můj Krišna Mě našel! Našel Mě v provinčním městě, kde rudé plachty transparentů a hesel zakrývaly nepřítomnost... vnitřního obsahu.

... V předchozím vtělení jsem byl oddaným následovníkem Pána Krišny.

Nekonečná je Láska Krišny — Milujícího Otce, Který — život za životem — vede k Sobě Svoje děti! Vede je do té doby, dokud láska oddaného následovníka a Láska Boha nesplynou v *Jednotě*...

Moje Cesta je velice podobná té vaší. Dodám jen, že v tom vtělení jsem žil v severovýchodní Indii, a celý život jsem úporně pracoval, abych Se rozvinul jako vědomí: pěstoval jsem duchovní srdce. Pracoval jsem v tradici Krišny, postihoval jsem Jeho Božskou jógu. Měl jsem moudrého přítele, a toho jsem považoval za Svého guru. Vedli jsme osamělý život, a pod vedením Krišny jsme věnovali všechen čas meditacím na poznání Stvořitele, a také studiu a vykonávání Krišnova Učení, které On zanechal lidem prostřednictvím Bhagavadgíty.

Krišna Mě neopustil ani v následujícím pozemském životě.

... V Rybinsku jsem ukončil školu a přede Mnou vyvstala otázka: jak dále utvářet Svůj život? Můj život už byl naplněn Bohem: Já jsem přesně věděl, že Bůh existuje, že On je Živý, že On je Světlo a Láska. Ale lidé kolem Mě nejen že o Bohu nic nevěděli, ale i naprosto nic vědět nechtěli! A Já jsem měl pocit, že jsme z různých světů, a že Můj svět, kde je Bůh, existuje paralelně s jejich světem, ve kterém On není. Velice jsem chtěl tyto «světy» sloučit a rozhodl jsem se dál studovat.

Za pokračováním vzdělání jsem odjel do Moskvy a začal studovat na historické fakultě univerzity. Souběžně jsem samostatně studoval filozofii a historii náboženství, velice mnoho času jsem trávil v knihovnách, pracoval jsem v archivech.

Po ukončení studia jsem byl poslán do zaměstnání do historicko-uměleckého muzea města Rybinsku. Brzy jsem se dostal do vedení a převzal odpovědnost za všechnu práci.

Jako dříve jsem neopouštěl naději oslovit lidi, vpustit do jejich duší světlo vědění o Bohu, prorazit zeď z temnoty nevíry — v Bytí Boha. To bylo neuvěřitelně těžké v sovětském ateistickém Rusku, kde státní směrnicí — «Bůh není!» — přijímala většina lidí jako normu života, která nepřipouští pochybnosti. Těm, kdo měli moc se takhle pohodlně ovládal dav. A oni nahradili Boha a opravdový smysl života — komunistickou stranou a její ideologií umělého «obšťastňování» všech národů cestou slibování «výstavby socialismu a komunizmu po celém světě». Bylo to pohodlné i pro davy lidí: žít — a nepřemýšlet, žít — a nemít odpovědnost před Bohem za své skutky...

V muzeu jsem pořádal přednášky z historie, šikovně jsem do nich vplétal historii náboženství a ty znalosti o Bohu, které jsem Sám měl. Vždyť otevřeně mluvit o Bohu nebylo možné. Pokoušel jsem se naučit lidi alespoň si položit otázky: «Proč žiji? Existuje Bůh? Co je to láska?...

Také jsem velice chtěl najít stejně smýšlející lidi, schopné obsáhnout vědění o Bohu. Ale, ouvej, všechny Moje pokusy o tom mluvit se setkávaly s nepochopením a nepřijetím, nebo i s posměšky a jízlivými urážkami.

Už jsem si téměř zoufal, že nikoho nenajdu, když jsem náhle potkal dívku, která Mě k Mému ohromnému údivu... chápala! Stala se Mojí manželkou, stejně smýšlející společnicí a jedinou žačkou.

V pracovních záležitostech muzea jsem hodně jezdil po Rusku, stýkal se s různými lidmi a učil se

životu, a při tom jsem pozoroval a studoval psychologii rozmanitých skupin lidí. Žil jsem jako v muzeu. V epoše vlády Komunistické Strany Sovětského Svazu nebyla nouze o «exponáty», vyskytovala se spousta unikátních exemplářů zvrácených lidských duší! Chápal jsem, že příčinou toho je úplná nepřítomnost Boha v životě lidí! Ale Moje přednášky-kázání si nedokázaly prorazit cestu ve zdi ateistické temnoty a nevědomosti.

Za tuto činnost Mě propustili z práce «na vlastní žádost», a začala Mě sledovat KGB.

Přestěhovali jsme se s manželkou na vesnici a žili z její maličké mzdy učitelky: ona učila v místní škole předměty nižších tříd. Ale Mě teď do práce nikde nevzali: odmítali pod různými výmluvami... A Já jsem těch pokusů zanechal.

Přežívat nám pomáhal les: sbírali jsme a konzervovali do zásoby houby, lesní plody a různé byliny. Měli jsme i malou zahradu.

Ale ty materiální potíže Mě netrápily: zvykl jsem si spokojovat se jen s tím nejnutnějším. Mě trápilo to, že jsem nemohl přinést Světlo Boha lidem: nikdo kolem to nechtěl!

Tehdy jsem všechny síly duše zaměřil na sjednocení s Ním. Meditoval jsem téměř celý čas. Nořil jsem se vědomím do *Hlubin Stvořitele*, do Jeho *Nejčistšího Světla*, splýval a rozplýval se v Jeho *Něžném Klidu*.

A čím více temnoty bylo zvenku kolem Mě — tím silněji jsem Ho miloval. Nořil jsem se stále hlouběji do *Srdce Boha* a srůstal s Ním. A ještě jsem pomáhal manželce: učil jsem ji tomu, co jsem znal Sám: učil sem ji poznávat Boha.

Ona byla překrásný člověk: dobrý, upřímný, starostlivý, něžný a milující. Ideálně jsme se hodili jeden k druhému. V naší rodině vládla harmonie a vzájemné pochopení.

Vlastní děti jsme neměli, ale dětičky, které učila manželka ve škole, byly v našem domě častým hostem. A my jsme se snažili vložit do dětských duší základní pravdy o dobru a lásce ke všem živým bytostem.

Je pravděpodobné, že někdo z rodičů nevydržel «náklad lásky a dobra» ve svém dítěti a napsal udání...

«Sebrali» Mě v noci — potichu, bez předložení obvinění, a odvezli do mučírny KGB. A právě tak tiše a rychle, po tom, co spěšně slátali jakousi lež na Mou obžalobu, Mě neoficiálně zastřelili.

Přijal jsem smrt pokojně; nacházel jsem se přitom v úplném Splynutí se Stvořitelem, Kterého jsem miloval víc než Svůj pozemský život.

Jediné, čeho jsem tehdy litoval, bylo to, že jsem toho stihl tak málo pro Něho udělat...

— Petře, rádi bychom od Tebe slyšeli rady k tomu, co ještě máme udělat, abychom se sami stali lepšími.

— Za prvé je třeba opustit všechna zbývající zaměření individuálních «já». Vždyť následování těchto zaměření už dál nemůže napomáhat *Srůstání* se Mnou. Zamysli se! Chápeš?

Zkus, například, pohlédnout na svůj obvyklý způsob života ze stavu Vyššího «Já»: co v něm souhlasí se životem ve Vyšším «Já», a co je nutné změnit?

Přezkoumej svůj způsob života právě ze stavu Vyššího «Já». Nesmíš už dál žít jako individuální «já»

— třebaže ohromné, správné a čisté! Tvůj život se musí stát *naplno* projevem Bytí pouze Vyššího «Já»!

Teď chápeš, co ještě musíte stihnout udělat v těchto životech na Zemi?

Jan Křtitel

Měli jsme pozvání na konkrétní datum — na lesní *místo síly* Danish Lady (Dánské Paní).

Je ráno. Přicházíme — a nepoznáváme Ji... Není vidět Její obličej, a energetika je sice Božská, ale jiná, nežli má Ona...

Až po nějaké době jsme si to vyjasnili, a všichni, spolu s Ní, jsme se rozesmáli... Ukázalo se, že se s Ní spojil Vědomím Božský Apoštol Jan Křtitel!

— Jane, těšili jsme se na setkání s Tebou! Povídej nám, prosím, o sobě. Když jsi byl vtělený v Ježíšových časech — byl jsi už Božský, tak jako teď?

— Ne docela.

Byl jsem už rozměrově velice velkým vědomím, když jsem zvěstoval Izraelitům Kristův Příchod. Byl jsem také i prorokem: mohl jsem pociťovat a slyšet Boha. Ale nemohl jsem říkat o Sobě, tak, jako Ježíš: «Já i Otec jsme Jedno».

Potom jsem se vtěloval v Austrálii, byl jsem majitelem a kapitánem obchodní plachetnice...

... Jan ukazuje moře... Obchodní plachetní loď...

— Vy se ptáte, jak jsem Se dál rozvíjel? — «Foukal jsem do plachet»...

Naučit se dokonale «chytat vítr» se Mi velice hodilo na Cestě Mého dalšího duchovního růstu... Ze začátku jsem to dělal, abych ovládal plachty Své lodi.

Ale potom jsem se i Sám — v meditacích — stával — «plachtou», vytvářel jsem ji ze Sebe. A Sám jsem také byl i «větre», nafukujícím plachtu...

Vzpomínáte si, jak jste se učili Pranávě — splynutí s *Proudem Svatého Ducha*, a spojovali to s meditací «Plachta»?

Tak přesně takhle jsem i Já splýval s Pranávou: zpočátku s horizontálním Proudem nad povrchem moře nebo pevniny. A potom ještě z nakloněné roviny z jemnějšího eónu. A ještě potom — to samé téměř vertikálně.

Tak jsem se stal Proudem, vycházejícím z Příbytku Stvořitele.

A potom, když jsem se s tělem rozloučil navždy, — Mně Stvořitel přijal do Sebe...

Taková je v krátkosti Moje Cesta. A v současnosti pokračuji ve Své Práci z nevtěleného stavu — převážně v Austrálii a Oceánii. Tam jsou teď vtěleny a dorůstají mnohé perspektivní duše.

Takže, teď vy všichni všechno o Mně znáte.

— Tak to Ty jsi nás kdysi učil Pranávě?

— Ne, Já ne. Ale vždyť tyhle techniky jsou standardní. Jsou to prvky «povinného programu»...

— Jane, nechtěl bys teď našim prostřednictvím něco předat vtěleným lidem?

— Ano.

Já ve vás vidím právě křesťanství — to které zplna odpovídá Učení Ježíše Krista, předanému tehdy Jím. A také — Jeho současnému názoru.

Ale proč se při vyslovení jména *Ježíš* obličej spousty lidí utápějí v zármutku? Je třeba to změnit! Ježíš není ikona ani soška! On je Živá Božská Rádost!

Nemůžu se dívat na ty sevřené rty, chladné oči a přísné tváře návštěvníků v kostelích! Bolí Mě, když ve jménu *Ježíše* zabíjejí, upalují, bijí, když, maskováni tímto svatým jménem, znesvěcují sexuální lásku — ve které lidé mohou dávat jeden druhému nejvyšší projevy něžnosti...

Oni říkají: «Bůh trpěl — i vy musíte trpět!» Ne! Bůh není utrpení! Bůh je *Láska*! *Radost* a *Blaženost* jsou Jeho podstatou! A vy musíte v sobě vytvářet *já-sání lásky a radosti*! Při vyslovení jména *Ježíš* musí radostný a něžný klid zaplavit vaše srdce!

Ježíš nebývá v těch církvích, kde jsou zachmuřené tváře a zakalené oči. On je jen s těmi, v jejichž srdcích se rozhoří světlo lásky při vyslovení Jeho jména!

Apoštol Matouš

Les neobyčejně vysokých a urostlých smrků, bříz a osik. Ze všech stran znějí radostné, nadšené písně jeřábků. Oni s námi zjevně chtějí komunikovat, vnímají nás jako svoje hosty!

Lesní sattva!

V létě se tady, na rozdíl od okolního lesa, dá nasbírat mnoho hub — lišek. Ale teď je zima, prosinec. Nicméně, my jsme nasbírali spoustu hub, aniž bychom na to vynaložili nějaké speciální úsilí. Jenom tu teď nerostou lišky, ale hlívy. Hlívy bývají obvykle na olši. Ale tady olše nejsou. Proto vyrostly na břízách...

... Ale my jsme teď nepřišli za jeřábky ani na houby. Čekají nás tady Božští Učitelé — Apoštolové Jan, Marek, také je tu poprvé přítomen Apoštol Matouš — a my jsme to dříve o Něm ani nevěděli, že On

také žije v Příbytku Stvořitele! Oni všichni jsou tu spolu s Božským Finem, Ušáčkem a Dobryňou prakticky těsně soustředěni kolem jednoho z oblíbených míst Ježíše Krista — Jeho *místa Samádhi*.

Ježíš je tady, tak jako i na dalších nám známých *místech síly*, vždy přítomný a dostupný pro snadnou komunikaci s Ním. Ale tohle Jeho místo je unikátní tím, že On právě na něm pomáhá aktivovat nejen duchovní srdce, ale také přední meridián, který také hraje důležitou roli v plnocenném fungování emocionální sféry, protože umožňuje ve vsí úplnosti pojmut Božskou Blaženost. A těm žákům, kteří jsou toho hodni, tu Ježíš také pomáhá nahradit Svojí Blažeností všechny energie, nacházející se v jejich tělech...

Ježíš mluví o Blaženosti, poznávané na tomto místě:

— Takový jsem Já. Takový je Každý z Nás, Kteří jsme úplně vešli do Stvořitele a tvoříme Jeho Neoddělitelnou Součást!

Určitě přiveď sem, do Mne, každého, koho ti svěřím!

... Potom Ježíš převádí naši pozornost na Svého Učedníka — Apoštola Matouše.

— ... Jak jsi dosáhl Stvořitele, Matouši?

— To nebylo v tom vtělení, o kterém víte.

Po něm jsem se vtělil v Anglii, plul jsem na lodi po mořích. Miloval jsem *Oceán Stvořitele*, objímal jsem Ho Sebou, nořil se do Něho vědomím s *hlavou* — a stal jsem se Jím!

Ježíš Mně pomáhal. Vedl Mě do Sebe. Od těch dávných dob, kdy Mě On vzal do učení, jsem se od Něho neodloučil.

— Čím se zabýváš teď?

— Daruji ticho, utírám slzy těm, Kdo Mě chtějí poznat, ale zatím ještě nemůžou... Ponořuji ty, kdo už dožráli, do Sebe, laskám je v Sobě... A snažím se nechat zapomenout na Mne ty, kdo jsou na Cestě do Mne...

... Předtím jsem dlouho hledal perspektivní duše po mořích kolem britských ostrovů, ale všechno bylo nadarmo. Nosil jsem na Svých Rukách mládež, přemýšlel o nich jako o *plavčících Ježíše Krista*. Nazýval jsem je tak v myšlenkách — a dával jsem jim na srozuměnou, že je jim to jméno propůjčeno. A někteří z nich to chápali...

Ale když dorůstali, materiální úroveň je naplno vtahovala do sebe. A *tamto* — zůstávalo v jejich paměti jenom jako dětská hra!...

Proto jsem teď s vámi.

— Co nám poradíš, Matouši?

— Duchovní situace na Zemi je velice žalostná! Lidé nevědí, co je to Bůh a kde Ho hledat... Je třeba jim pomáhat!...

— Je Tvoje Evangelium překrouceno?

— Ne, není překrouceno. Snad jen jednotlivá slova by bylo možné lépe přeložit, poopravit překlad.

— Nepovíš nám podrobněji o Tvém vtělení v době Ježíšova pobytu na Zemi?

— Radši Mne vnímejte jako plavčího se na lodích po mořích, milujícího pozemské oceány i *nepozemský Oceán!* Tento obraz se mi více líbí!

— Kdy ses vtěloval v Anglii?

— Ve dvanáctém a sedmnáctém století...

— Dvakrát ses vtěloval?

— Ne, jednou.

— ?

— Žert! Měl jsem ženu. A, jako kapitán lodi, jsem měl možnost brát ji na plavbu s Sebou.

Ona Mne potom také dostihla v Příbytku Stvořitele!

A stal se z ní statný muž, když se ještě jednou vtělovala v sedmnáctém století. A On se také plavil na lodích. A udělal všechno tak, jak jsem jí Já přikazoval: úplně Mě zopakovala, Moji Cestu!

Když byla Mojí ženou, jmenovali Ji — v ruské výslovnosti — Klára. Ale příště...

... Přistoupil k nám, aby nám ukázal tu Svoji podobu: ramenatý muž, s krásným svalnatým tělem, světlým zářivě radostným obličejem a výjimečně převětivým osobním kouzlem...

— Vy jste se s Ním už seznámili, ačkoliv jste tehdy spolu nehovořili. Bylo to severozápadně od těchto míst před několika lety...

On začínal zase jako plavčík. Byl to jediný *plavčík Ježíše Krista*, který Se Mně úplně zasvětil — a postihl Mě!

... K tomu, co už bylo řečeno, bych chtěl dodat — o jednom z nejdůležitějších kritérií rozlišování mezi pravými a falešnými náboženskými přesvědčeními mezi lidmi. Mám na mysli to, že vnucování tendencí žebrových modliteb je velice škodlivý jev. Protože lidi programuje na růst jejich egocentrizmu.

Zatímco opravdová zbožnost se musí projevat v neustálé práci na sobě — práci na změnění sama sebe v souladu s tím, co od vtělených lidí čeká Bůh. A také — ne v «sloužení sobě», ale v sloužení Bohu. A to se musí projevat především v šíření pravdivých vědomostí o Něm a o Cestě k Němu.

Apoštol Marek

— Já, Marek, vás vítám! Jsem celým srdcem s vámi! A Svýma rukama vám pomáhám nést ten náklad, který jste si na sebe naložili!

— Marku, Ty jsi nám už vyprávěl, že ses, tak jako Matouš, po tom životě na Zemi v časech Ježíšova vtělení, vtělil v Anglii. Vyprávěj nám prosím, jaký jsi byl, když jsi přišel do toho následujícího vtělení? A jak jsi postihoval Stvořitele?

— Vzpomínku na předchozí vtělení jsem v mysli pochopitelně neměl. Ale existuje ještě i paměť duše, vědomí. Jelikož jsem se narodil v Anglii v epoše vlády tehdejšího katolicizmu, cítil jsem Se stejně, jako volný pták, zavřený do klece. Duši, která se už sblížila s Velikým, není možné naučit žít v kleci, třebaže velice přepychové!

Jen si to představte: Ježíšovo jméno vyvolávalo explozi jásání v Mém srdci, ale církev — odmítnutí duše! Neměl jsem dokonce ani možnost si přečíst Evangelium — to samé, které jsem Sám v minulém vtělení napsal...

— A kdo Tě učil, když ses vtělil v Anglii?

— Ježíš...

My všichni, Kdo jsme se sblížili s Ježíšem, jsme se znovu rodili se srdci, ve kterých žil Ježíš. A at' jsme byli kdekoliv — Ježíš byl vždy s Námi. On do nás kdysi «vdechl» Život Pravý — a My jsme se «rozletěli» do dalších zemí, do dalších životů³, a nesli jsme Ježíšovo Světlo v Sobě. My všichni jsme byli

---

³ Vtělení.

jako okroužkovaní ptáci; byli jsme zasnoubeni s Ježíšovou Láskou!...

Vzpomínáš, že jsem vám předtím říkal, že až když jsem se vzdal zplnomocnění *velvyslance*, jsem začal dostávat *poselství* od Boha... Tehdy jsem začal vidět a slyšet Ježíše!

— Pověz nám to podrobněji, prosím!

— Byl jsem velvyslancem. Jednou, před tím, nežli jsem se vydal na cestu s misí od velvyslanectví, jsem přišel do chrámu a modlil jsem se k Bohu, aby Mi dal sílu a umění říkat ta slova, která by se líbila Mému Pánu Bohu... Sám jsem si myslil, že prosím ve věci Svého velvyslanectví...

Ale najednou intenzívní Světlo zalilo všechno kolem... — a Já jsem uviděl Ježíše!...

On řekl:

— Ty se nezapýváš tím, čím bys měl, Můj milovaný Marku!... Neprosíš o ta pravá slova a nemyslíš na to pravé dílo!...

Ale Já tvoji prosbu vyplním, i když jinak, nežli si myslíš: Já tě naučím — co máš dělat a jak máš mluvit! Rezignuj na svoji funkci a předej práci! Já tě pověřím jinou *funkcí* — budeš Mým Vyslancem! Odted' budeš dělat to, co si přeje tvůj Pán Bůh!

... Když jsem složil funkci, označili Mne za pominutého na rozumu... a dovolili mi odjet na rodinný zámek, abych tam žil v ústraní.

V Mém životě teď zůstal jenom Ježíš! Stačilo Mi jen vyslovit Jeho Jméno — a On Se okamžitě zjevil, a zaléval *Zlatou Září* všechno kolem i uvnitř Mne! Stal se skutečnějším, nežli všechno materiální, co Mne obklopovalo... A Já jsem s Ním — Živým — rozmlouval! On Mi ukazoval Můj předchozí život, a epizody ze

Svého života... Něžně Mne oslovoval Mým předchozím jménem — Marek...

Potom Mi začal ukazovat Sebe jiného — Vesmírného, Jednotného se Stvořitelem! Učil Mne meditacím Splynutí s Ním. A ponořoval Mne do Něho.

Ptal jsem se Ježíše:

— Jak můžu pomáhat lidem?

On odpovídal:

— Podívej se: mnoha duší jsem se dotkl, a každý, kdo ke Mně zamíří, má pomoc ode Mne — právě tak, jako ty.

Existuje určité *přetvářející dotknutí Boha duše*, po kterém se pro ni předchozí život v hříších a neřestech stává nemožným, nepředstavitelným. To se nazývá *okamžikem pravdy*.

Jen velice nemnozí lidé jsou připraveni k takovému *dotknutí*. Já tě je pomohu hledat. Musíš se je naučit vidět — a uvidět ten okamžik, kdy je možné sáhnout do duše člověka a darovat mu takové dotknutí...

Ty jsi Mně dal svoje srdce navždy — a Já ti dám navždy Svoje Srdce jednotné s Bohem Otcem! Dám ti slova, za kterými budu stát Já! Dám ti Sílu Ducha, Kterou nezviklají zkoušky! Naučím tě vidět ten moment, kdy se Mým Ohněm můžeš dotýkat duší.

Bůh Otec může žít v tobě právě tak, jako ve Mně!

... Vyplnil jsem ten Ježíšův odkaz.

Našel jsem nemnohé, kterým jsem dokázal darovat úplnost Jeho Učení.

Ježíš tehdy nadiktoval skrze Mne knihu, která se stala učebnicí pro Mne a ty Moje učedníky...

Ale to, co jsem tenkrát udělal, se bohužel dlouho mezi lidmi neuchovalo...

Apoštol Filip

— Jsem rád, že jsi přišla právě sem...

Vzpomínáš, tady, na tomto místě, když vás sem Vladimír poprvé přivedl, jsi dokázala uvidět Ježíše *očima duše* a dostala jsi Jeho požehnání k pokračování tvého snažení?... Stále jsi tehdy na samém počátku Cesty k Bohu Otci...

— Vzpomínám..., do nejmenších podrobností vzpomínám!...

Filipe, pověz, jak jsi Ty poprvé uviděl Ježíše?...

— Dobře...

Tenkrát jsme už dlouho čekali na příchod Mesiáše... A jednou, Moje sestra náhle vběhla do domu se slovy:

— Filipe, On — přišel!...

Dál nedokázala pronést ani slovo...

Mnozí lidé zamířili na prostranství za vesnici, kde měl On mluvit.

Shromáždilo se mnoho lidu, ale nebyl tam obvyklý křik a shon, všichni očekávali... Náhle zavládlo podivuhodné průzračné *tícho*.

A Ježíš začal mluvit.

Nemluvil hlasitě, ale zdálo se, že Jeho měkký hlas nezní zvenku, ale uvnitř každého posluchače... A, ať už stáli lidé jakkoliv daleko, všichni slyšeli každé Jeho slovo...

... Já jsem potom ještě mnohokrát zažíval ten podivuhodný stav, kdy Ježíš ponořoval všechny posluchače do Sebe-Vědomí — a mluvil s každou duší tak, jakoby — mezi čtyřma očima — ať už bylo kolem sebevíc lidí!... A každý věděl, že Ježíš mluví právě k Němu...

... Když kázání skončilo, lidé se rozcházel, přeplnění tím, co uslyšeli. Šli potichu, jako by se báli poztrácet to drahocenné, čím je Ježíš naplnil... A já... jsem dál ani jít nemohl: nohy jako by Mi přirostly k zemi...

Nevěděl jsem, jak dokážu dál žít bez Něho!... Všechno, co jsem dělal předtím, ztratilo smysl... Ale to, o čem On mluvil, Mě mohl naučit jenom On...

Ježíš ke Mně Sám přistoupil a oslovil Mě jménem, jakoby Mě znal... Zeptal se, jestli Ho chci následovat?...

Odpověděl jsem:

— Chci, Pane! Tam, kam Ty půjdeš, vezmi i mě!...

Ježíš se dotkl Mého ramene a řekl:

— Pojďme, můžeš Mě následovat...

* * *

— Filipe, vyprávěj nám o tom, jak učil Ježíš, jestli je to možné!...

— To je složité předat na úrovni slov... On učil — celým Svým životem, On učil každým činem a každým Svým slovem!... On v nás odhaloval to, co bylo nedokonalé. On nás učil vykořeňovat v sobě neřesti — poněvadž se nepřiblíží k Otci ten, kdo se nestal *Světlem Čistým!*

On učil meditace: učil je tak, že ponořoval do Svých stavů, učil je tak, že vysvětloval, jak do nich vcházet, a jak je udržovat, at' už by při tom bylo našim tělům jakkoliv těžko.

Přikázal-li připravit nocleh nebo shromáždit lidi, přikázal-li někomu pomoci nebo tvořil Božské zázra-

ky před našima očima... — každé Jeho slovo a konání něco změnily v těch, kdo Ho chápali a následovali.

Od té doby, kdy jsme začali následovat Ježíše, už pro nás neexistoval jiný život, nežli život s Ním! Každý opustil všechno, co měl, všechno co měl v «pozemském» světě, — aby následoval Pána!

Ale tohle ještě nestačilo k tomu, aby bylo možné stát se *Jedním s Otcem*, jak učil Ježíš. Každý ještě musel *opustit «sám sebe»*...

On neměl mnoho času...

... Ukončovat přeměnu Sama Sebe a dosáhnout úplného bytí ve Splynutí s Otcem Nebeským jsme museli, až když jsme se už rozešli do různých zemí, a přinášeli tam Jeho Učení. A Ježíš byl vždy s každým z Nás...

— ... Ještě bys chtěl něco povědět, Filipe?

— Chtěl bych, ale ve světě není slov, která by to mohla vypovědět... Chtěl bych vyprávět o Lásce k Ježíšovi... Povím o tom beze slov každému, kdo se ke Mně obrátí...

Ještě chci vyprávět o *Kristově Srdci*. Mnozí lidé ta slova používají, aby poučili druhé... Ale chápou oni sami, o čem mluví? Vždyť *Tohle* je jedno z největších odhalení, které může sám pro sebe udělat hledající křesťan!

Srdce Kristovo je největší ze všeho, s čím se každý z nás, kdo jsme jen prostými lidmi, setkal ve svém životě!

Proto, pokud Ho budeme posuzovat pouze slovy, nemůžeme o Něm ani v nejmenší míře získat představu!

Je to *Srdce*, které Svou Láskou obemyká všechno! Je v Něm nekonečný Zdroj Lásky a životní

Síly! Podobné nekonečně velikému Slunci — září pod celým tímto světem!⁴

Kdo pocítí toto *Srdce*, může opravdově pocítit i tu Kristovu Lásku, se kterou On šel k lidem! Ale až když pocítíš toto *Srdce jako svoje*, pochopíš konečně úplnost tohoto Poznání...

A proto říkám: povinností každého pravého křesťana je snažit se stát *Kristovým Srdcem*, aby se v tom doopravdy stal podobným Jemu!

... Já jsem připraven pomáhat všem, kdo hledají Ježíše, kdo hledají Otce!

... Ježíš a mnozí druzí Synové a Dcery Jednotného Otce vdechli život do těch vašich počátků, které budou vytvářet nové duchovní jaro na planetě Zemi! My Všichni vám rádi darujeme Svoji pomoc!

Apoštol Ondřej

— Čekal jsem vás! Poslouchejte:

Tedy, když jsme poprvé uviděli Ježíše, jsme o Něm už mnohé slyšeli od Jana Křtitele — a čekali jsme na Jeho příchod. Ale, ať už jsme jakkoliv čekali a připravovali se, přihodil se zázrak — veliký zázrak dotknutí se Jeho, Živého!

Nikdo z nás nebyl natolik připravený, aby hned dokázal pojmout to vědění, které Ježíš přinesl... On nás učil... Učil nás když mluvil, i když mlčel, i když domlouval druhým, i když s námi jenom jedl spravedlivě rozdělené chudé jídlo, i když jsme neměli kde strávit noc, i když jsme ho oslavovali, i když jsme Ho

---

⁴ Mluví se o *Hlubinách* mnohorozměrného prostoru.

odsuzovali... Každý okamžik strávený spolu s Ním byl učením!

Chtěl bych vám vyprávět jednu příhodu. Jednou, ještě před začátkem našeho apoštolského Sloužení, vypravil Ježíš několik z nás uzdravovat a kázat do jedné vesnice, ale Sám s námi nešel...

Šli jsme tam s radostí a pýchou: Ježíš nás pověřil uzdravovat Jeho Sílou!

Když jsme tam přišli, snažili jsme se mluvit jako On, opakovali jsme Jeho slova, a potom jsme začali uzdravovat... Ale nic se nám nedařilo... Zázraky se nekonaly... Sklidili jsme jen posměšky:

— A kde je váš Bůh?! Vy jste podvodníci!

... Vrátili jsme se zpátky s ostudou...

Ježíš nás přivítal slovy:

— Kde je vaše víra? Kde je vaše láska? Kde byl váš Otec, když jste uzdravovali?

Odpovídali jsme:

— On byl s Tebou...

— Jestliže je On se Mnou, a ne s tebou, Ondřeji, kdopak bude tedy uzdravovat? Ty?

Když ty konáš Jeho Dílo — pak musí být Otec, a ne Ondřej, ve tvém těle! To Otec — dává požehnání a sílu, to On — tvoří tvýma rukama! Pokud to není Jeho vůle — pak slova nepomohou: chromý zůstane chromým, slepý neprohlédne!

A Ježíš Nám řekl:

— Jděte zpátky!

Odpovídali jsme:

— Nemůžeme: nikdo nám už neuvěří! Dovol nám jít do jiné vesnice...

Ježíš znovu řekl:

— Jděte zpátky — a ať jde v každém z vás Otec! Nebojte se posměchu! A pokud vás budou chtít po-

zabíjet — také se nebojte! Nebojte se smrti! Nebojte se bolesti! Uzdravujte ty, koho On ukáže, — a projeďte na nich Jeho Sílu a Jeho Lásku! Já budu s vámi!

... A My jsme šli. Posmívali se nám. A přilétaly kameny. Ale každý z nás pocítoval Světlo Ježíšovy Lásky a Otcovu Sílu... — a kameny se nám vyhýbaly...

Posměváčci se léčit nepřicházeli. Ale přicházeli nešťastní, jejichž láska k Pánovi byla veliká. A oni říkali:

— Pokud to bude Jeho Milost, uzdrav mě, hříšného!...

A oni se uzdravovali. A my jsme oslavovali Ježíše a Otce a říkali jsme:

— Jdi a nehřeš více!

A Otcova Síla byla v nás! Právě takhle jsme si osvojovali zákon Nejvyšší Síly: *Nesmí být nikdo mezi tím, komu pomáháš, — a Bohem: jakákoliv příměs «já» — nedovoluje téci Otcově Síle! ... Otec Se může projevovat prostřednictvím tvého těla jenom tehdy, když ty, jako nižší «já», nejsi!*

Neproběhlo to najednou. Ale postupně — bylo čím dál snadnější stávat se *Révou!*

— Když jste šli kázat — bez peněz, bez jakékoliv jiné podpory, kromě Boha, — jak jste vycházeli, jak jste přežívali?

— O tom jsme přemýšleli až v poslední řadě. Někdy nás čekala hostina, a jindy — rány a nenávisť. Tak jsme chodili spolu s Ježíšem, a tak šel potom i každý z nás podle vůle svého osudu...

A pokud jsme zůstávali hladoví — znamenalo to, že *Pánův Chléb* nenasytil ty duše, ke kterým jsme

přišli, a rmoutili jsme se jen nad tím, že zůstali hladoví oni ...

Nebo, jestliže semena Pánových slov padala na *kamenitou půdu*, cožpak jsme mohli být smutní kvůli *ranám kameny*, když jsme věděli, že zde nevzejdou semena Jeho Lásky?!

— Je lehké žít s absolutní vírou! Ježíš nás tomu naučil: *Jestliže je třeba přijmout smrt, pak ji přijímáš! Jestliže ti Bůh prodlužuje Život, pak Mu sloužíš!*

Je to přece tak prosté! — *absolutně věřit Jemu*, Který je s tebou a v tobě! Tvoje síly, tvoje ruce, tvoje myšlenky — slouží Jemu, a všechno ostatní ti On dá: všechno, co On bude považovat pro tebe za potřebné!...

Každý den života zvětšoval Jeho slávu a přibližoval nás k Němu!

Čím dále — tím méně ve Mně zůstávalo předchozího Ondřeje, a stále více bylo Ondřeje Prvozvaného — Ježíšova Ondřeje, Ondřeje-Syna Nebeského Otce!...

A z kříže už kázal ukřižovaný Pravý Ondřej. A dokonce když Mě strážcové chtěli osvobodit, nedokázali se přiblížit...

Já jsem šel k Ježíšovi!

Tak to chtěl Otec: Já jsem odcházel do Něho!...

... Nám bylo lehce! Nám bylo mnohem lehčeji, nežli Druhým, kteří došli do Otce! Od té doby, kdy jsme poprvé uviděli Ježíše, — byl On s Námí!

My jsme se nepodobali řeckám, které si musejí razit cestu. Ne: My jsme se tehdy slili s ohromnou Řekou, která už prorazila Svoje koryto do Oceánu. Ježíš Nám ukázal Cestu! My jsme šli vedle Něho, My jsme šli s Ním, jenom kousíček pozadu! Bylo Nám lehce!

On Nám ukázal Cestu a dal sílu jít! On Nás naučil spojovat se s Otcovou Sílou! A každý z Nás si přál projít až do konce Jeho Cestu — a také vejít do Příbytku Otce! Smrt ukřižováním byla žádoucí!

My jsme šli Ježíšovou Cestou!

My jsme nesli Jeho slova lidem!

My jsme dělali to, čím Nás On pověřil!

Ježíš byl vždy s Námi!

A teď jsme My — s Ním — v Nebeském Otcí!

* * *

— Neštěstí k člověku přichází tehdy, když zůstane sám, sám se sebou, bez Boha.

Pokud člověk nežije pro Boha — pak přichází neštěstí.

Člověk tak žít nesmí! On musí žít ve Mně a pro Mě!

... První hrdinský čin duše na Cestě k Otcí je čin předstoupení. Tehdy začíná život v uvědomění si sama sebe před Ním. A «Jeho váhami» jsou už převážovány jak myšlenky, tak skutky...

Druhý hrdinský čin duše je čin sloužení Jemu. Každé pomyšlení i konání musí být *pro Něho*.

Ve splynutí prvních dvou hrdinských činů se získává úplná oddanost Jemu.

Ale korunou života duše je třetí hrdinský čin — když dáš Jemu sebe celého a víc už na sebe nemyslíš, protože jsi zapomněl na osobní — z Veliké Lásky k Němu!

Pak se stane možnou veliká svátost *Připojení, Znovusjednocení, Splynutí*. Když se všechno, co předtím bylo mnou, stává Láskou a přináší se darem

Jemu, — pak mizí darující, neboť on dal všechno, dal i sama sebe!

Vcházející do Něho říká: «Jsi jenom Ty — Otče!»

A vycházející z Něho říká: «Já i Otec jsme Jedno!»

A pak je umožněno to Nejvyšší — tj., to, co Ježíš lidem ukazoval Svým životem. Je to vykonávání Mise, při které už neexistuje oddělenost!

Apoštol Jan

— Ježíš byl s Námi, Ježíš byl v Nás, On spojil Naše srdce v Sobě! Prostřednictvím Ježíšovy Lásky jsme se stali Jedním s Otcem! Ježíšovo Srdce se stalo Srdcem každého z Nás!

Ježíšova Láska přetavuje, přeměňuje, uzdravuje!

Bůh je Láska! Ježíš to zjevil lidem!

Přijměte Jeho Lásku do srdcí! Je to Otcova Láska! Je to Láska každého z Nás!

Zde — v Jeho Příbytku — jsou všichni, Kdo Ho poznali, — *Jedno!*

... Každému, kdo se chce naučit té Lásce, o které mluvil Ježíš, jsem Já připraven pomáhat! Stačí obrátit se ke Mně tak, že si připomene Moje jméno!

Já jsem Jedno s Otcem — a pro Mne není nic nemožné! Sílou Otce — Já stvořím všechno, co bude nezbytné pro výuku, všechny příznivé podmínky pro rozvoj Mého učedníka! Ve vesmíru není síly, která by to mohla zmařit!

Ale ať také ten, kdo se ke Mně obrátí o pomoc, koho Já budu vést, vynakládá i ze svojí strany

všechna potřebná úsilí, bez kterých není možný úspěšný vzestup!

Musí být vnímavý — aby mu neunikaly Moje ná-povědi a poučení.

Musí být odvážný — aby uvěřil v možnost pří-mého vedení ze strany Boha a následoval ho ve svém životě uprostřed materialistů a pseudověřících.

Musí být svobodmilovný — aby byl schopný odtrhovat se od obvyklého «pozemského» a vystu-povat na výšiny, které se druhým zdají být nedostup-nými.

Ale cožpak je jinak možné stát se Tím, Kým se stal Ježíš?

Žijte tím, co tvoříte pro budoucnost, pro život nadcházející! Nezapředávejte do bažiny současných problémů a starostí!

Budoucnost před vámi otevírá zářivé perspekti-vy života ve Mně!

Ježíš Kristus

— Já jsem si roven se Všemi, tvořícími Podstatu Otce. A nejsou mezi Námi «méně rovní» a «více rov-ní»! Vždyť My Všichni tvoříme *Jedno!*

A tak, jako každý z Nás, Já představuji Otce — nezávisle na tom, jakým Jménem ze spousty Jmen Ho nazývají.

Tato Moje Podstata je vám osobně známá. Ale jak málo lidí tohle chápe! A z toho pochází ta spousta evolučních «odpadnutí», tragédií jak jednotlivých du-ší, tak i celých států! Z toho pochází ta současná tak velice nízká evoluční perspektivnost planety Země!

... Při vyslovení jména Ježíš začalo skrz mraky studeného šedého dne pronikat slunce... On přišel — a místnost se naplnila zlatavým Světlem Božského Vědomí!...

— Proč se bojíš mluvit Mým jménem? Kvůli čemu jsem Já horší, než Druzí?

— Já... bojím se nepřesností svého vnímání uškodit... Vždyť o Tobě je tak mnoho napsáno, řečeno... Cožpak je to ještě třeba?...

— Proč se nebojíš mluvit s druhými? Ty Mě přece znáš! A proč si myslíš, že ti, kdo o Mně psali před dvěma tisíci let, Mě znali lépe? Vždyť Já jsem tady s tebou — teď!

Přesně o tomhle chci mluvit! Přesně o tom! Chtěl bych to říci lidem — těm, kdo Mne milují, těm, kdo Mne hledají, a kdožvíproč se neosmělí obrátit se ke Mně přímo! Chci změnit tu vzniklou situaci, kdy Ježíš je ikona pro «modlení»..., kdy o Mně může mluvit... jenom Bible, a i to ještě s přihlédnutím k tomu, jak ji poopravili a vykládají lidé...

Já jsem Živý! Já jsem zde, ve tvém pokoji! Já jsem teď také i s mnohými Mými lidmi! Vždyť Já jsem všudypřítomný! Vždyť Já i Otec jsme *Jedno!*

Chtěl bych darovat srdečnou blízkost, možnost kontaktu — všem, kdo Mne milují, všem, kdo Mne hledají!

Chci teď, s tvou pomocí, mluvit o realnosti Ježíše — Mne — pro každého!

At' Mne nyní každý pocítí, stojícího za svými zády, a at' Mne, naplněný láskou, poprosí, abych vešel do jeho srdce — do duchovního srdce...

Já budu nyní s *každým* — s *každým*, kdo to chce!

Otcovo Světlo a Láska se Mnou vejdou — do *tebe!*

To je — *tvoje!* — právem dětí našeho Všenebeského Otce!

Jestli *ty* chceš — Já budu přicházet vždy — vždy, když Mě *ty* pozveš do svého srdce!

Ty se Mě naučíš poznávat!

Ty se Mě naučíš vidět!

Ty se Mě naučíš slyšet!

Já *Ti* budu pomáhat!

Já *tě* budu učit zákonům Boha — zákonům Lásky!

Já jsem vždy připraven být s *tebou*.

Já jsem vedle *tebe!* Já jsem připraven být i ve *tvém* duchovním srdci! Já jsem teď právě tak skutečný, jako tehdy, když jsem mluvil s Pavlem!

Jestli *Světlo Lásky* hoří ve *tvém* srdci, pak jsem Já — už v *tobě!*

Daruj to *Světlo* lidem!

Já jsem to mnohokrát opakoval prostřednictvím proroků! Já jsem přicházel na Zem kvůli tomu: — kvůli tomu, aby *Moje* a *Otcova Láska* žila ve *tvém* srdci!

Ty se ptáš, jak máš poznat, že je to pravda: že Já jsem teď skutečně spolu s *tebou*? Ale podívej se: Já přece odpovídám na tvou otázku... A bude to tak vždy, pokud to *ty* budeš chtít! Já přijdu, pomůžu ti, odpovím na *tvoje* otázky — proto, že *tě* miluji!

Kvůli tomu jsem byl na Zemi před dvěma tisíci lety! Kvůli tomu jsem tu dnes! Já bych chtěl ještě jednou ukázat lidem Cestu do Příbytku Našeho Nebeského Otce — Otce *tvého* i *Mého*! Láska je ta Cesta k Otci!

Můžeš se hned teď začít učit Lásku: pocíťuj, jak se Moje Láska a *tvoje* láska společně snaží svítit všem z *tvého* srdce — všem těm, kdo Mne znají, i těm, kdo Mne ještě neznají!

Víš, čím se teď ode Mne lišíš? Já jsem prostě jenom větší: Moje Srdce je celý *Oceán Otce*, Který dává Lásku. A ty se to teprve učíš dělat.

Já tě miluji! A ty?

Ano?! To znamená — povedlo se! Jenom se nevychvaluj a nepyšni: ještě velice mnoho věcí ti zbývá udělat!

* * *

Zimní les. Ale momentálně je obleva. Ticho! Začíná ráno. Brzy se nad obzorem začne zvedat slunce. Ale zatím světlo jen měkce objímá bílé kmeny bříz a utápí se v hustém chvoji temně zelených smrků. Mlha z tajícího sněhu halí spící zemi měkkým závojem na povrchu sněhové pokrývky... Všechno spí... Je klid a ticho...

Vcházím na *místo síly*, kde je vždy přítomen Ježíš. Tady *Světlo Jeho Lásky*, podobné slunečnímu, zaplňuje údolí. Pocíťují ho břízy, i smrký, které tu rostou: a vynikají zvláštní krásou mezi kolem stojícími stromy!

Svým příchodem uvádím do rozpaků zajíce — ještě se úplně neprobudil a proto je nemotorný, nespokojeně se za mnou ohlíží, když opouští jeho oblíbené místo. Příjemně se mu spalo v Ježíšově Láscel!...

... Mnohá zvířata výborně pocíťují *Svaté* — na rozdíl od téměř všech lidí...

... Ježíš... Přibližuje Svou Tvář ke mně...

... Většina lidí je zvyklá si myslet, že s Ježíšem je možné se stýkat jenom v chrámech... Ale vždyť On je všudypřítomný!

A existují zvláštní přírodní místa — *místa síly, svatá místa*, — kde to jde obzvlášť lehce. Jde tu nejjednodušeji vnímat Ježíšova slova, splývat s Ním vědomím, rozplývat se v Něm...

... Meditace: «Já nejsem, je jenom Ježíš»...

Teď Ježíš začíná mluvit:

Zkus pocítit, jak mnoho duší držím na Svých Rukách na všech kontinentech Země, jak mnoho je lidí, kteří Mne zvou: «Ježíši, Pane, přijď k nám!» To je Moje «pole», na kterém pracuji. To je niva, kterou jsem kdysi zasil, — a teď je na ní spousta duší, které jsou obráceny ke Mně.

... V současné době je na Zemi drsné klima. Jsem rád, že v tichu vašich severských lesů začala vyrůstat jedna z Větví Mojí Lásky — vaše Škola, která je přece i Mojí Školou! Hésychie a láska, zaplňující srdce, — to je základ Přímé Cesty k Otcí! To je to, co můžete darovat světu ode Mne! Dělejte to pro Mne, dělejte to pro Otce Nebeského!

Je třeba spojovat lidi v jejich lásce k Otcí! Je třeba jim objasňovat, že ne *noví farizejové*, ale Živý Bůh — Jednotný a Milující Nebeský Otec — pomáhá každému, kdo k Němu obrací pohled duše!

Láska přeměňuje duše! Přeměna a očištění duší v lásce umožňují *Božímu Světlu* zahřívát a osvěcovat život takových lidí!

Tvořte lásku na Zemi!

Celá Země je pro vás otevřena! Všude vyprávějte o Mně a o Otcí!

Duchovní srdce, žijící *na svobodě*, — to je to, co předurčuje úspěch na duchovní Cestě! Ať nejsou

srdce ničím utiskovaná! Kde existují takové podmínky? — V lese, v přírodě!

Ujměte se Mise rozšiřování pravdivých poznatků o Bohu, o Mně! Vy jste Moji apoštolové! A měli byste se transformovat ze stavu apoštolů — do stavu Mesiášů! To je možné realizovat pouze sloužením. Vykonávání Mise ode Mne může člověka přeměnit v Mesiáše.

Jazykem nových vědomostí o Bohu a smyslu života lidí a všeho živého — musejí začít mluvit všechny země! K účasti na této práci zvu všechny! Musejí kvůli tomu především překonat setrvačnost svojí vlastní pasivity.

... Ty víš, že hlavní význam slova *náboženství* — je Splynutí! Náboženská Cesta je to, když ty všechny síly duše zaměříš na to, abys získal toto Splynutí.

To je ta Jóga, o které mluvil Krišna! To je ta Jóga, kterou jsem učil Já: «Miluj Pána Boha svého celým srdcem, celou duší!...»

Naplnění lásky ke Mně je Splynutí se Mnou!

Jestliže Mne miluješ — zapomínáš na sebe a děláš všechno zpočátku jenom pro Mne, a potom — jenom ze Mne.

Rozplynout se v Lásce...», ztratit svoje «já...» — a pak už osobní, egoistické zájmy nezůstanou!

Co tomu brání? — neřesti duše! Jsou jako černé skvrny, černé vměstky, které člověku nedovolují rozplynout se úplně. Jsou to «háčky», které ho drží a táhnou k «pozemskému»...

... Chtěl bych promluvit o lásce...

Někdo si myslí, že láska jsou jenom meditace...

Ale ve skutečnosti má láska velice mnoho aspektů!

I Já jsem přece Láska!

A jedním z nejdůležitějších projevů lásky je péče o druhé. Jenom ten, kdo opravdově pečuje o Mne, to znamená, o Moje duše (Ježíš mluví o duších, Jím poslaných do pozemských vtělení — kvůli jejich dalšímu rozvoji), — ten je Mne hoden! Žije-li jejich zájmy, zapomíná na sebe. A jenom takového, *zapomínajícího na sebe*, Já potřebuji: Já vpouštím jenom takové!

Když zapomínáš na sebe — získáváš Mne!

... Péče — znamená uskutečňování zájmů druhých: co je potřebné *jim*, co je *pro ně* nejblahodárnější z hlediska Evoluce Mne Univerzálního.

Služ Mně! — tak, jako jsem kdysi Já sloužil, tak jako to dělám i v současnosti!

Ten, kdo Mně odmítá sloužit, Mne není hoden!

Ten, kdo Mne není hoden, — nemůže žít ve Mně!

Uč se být — pro všechny — jenom Světlem Čistým, jenom Láskou!

Láska je péče, odpouštění, respektování, úcta...

Rozvíjejte v sobě chybějící vlastnosti! Já od vás nepotřebuji jen meditaci!

Držte, držte na dlaních Moje duše a *pod jejich váhou* se ponořujte do Mne!

... Ano, naučit se být *Božskou Láskou* není jednoduché! Abyste plnili tuto Otcovu vůli — musíte mít sílu. Ale vždyť právě v sloužení Otci se zakaluje srdce a zpevňují jeho (srdce) ruce!

Tak jako se postupně rozhořívá táborový oheň, tak i Láska Boha může být — vaším usilováním — zapálena v mnoha srdcích!

Váš «táborák» už je založen, a Božský Oheň už hoří ve vašich srdcích. Ale pokud ho nebudete udržovat vlastním sloužením, pak uhasne.

Zapalujte nová srdce plamenem Božské Lásky! Využijte k tomu jakoukoliv příležitost, vždyť další příležitost už nemusí přijít!

Je nutné přinést lidem pravdu o Otci. Vlna nových poznatků o Bohu se musí převalit po celé planetě a napojit lidské duše! A tam, kde jsou Pánova semena v duších lidí, — budou vzcházet!

At' pro vás všechny ostatní životní cíle zmizí, at' před vámi zůstanu jenom Já!

Totálnost Mého Bytí — je právě to, co si musí osvojit ten, kdo usiluje stát se Mnou ve vší úplnosti! On musí pociťovat ve svých činnostech Můj R o z m a c h ! On nesmí konat jako obyčejný pozemský člověk, ale jako Vědomí, soupodstatné se Mnou! Jestliže obejmeme sám sebou celou Zemi, jestliže pociťuje sám sebe soupodstatným s Vědomím Stvořitele, Tím, Kdo nese lidem Země Pravdu od Otce, — pak se nemůže zaleknout žádného pozemského díla!

Dívejte se na díla sloužení — ze Mne! Přistupujte k nim — z Mých rozměrů! A pak jakákoliv nerozhodnost a pochybování o sobě zmizí! Musíte se snažit v pozemských situacích konat ne ze svého těla, ale ze Mne! A snažte se stále hlouběji a rozsáhleji Mne pociťovat!

— Co je zapotřebí k tomu, aby se úspěšněji změnil světový názor lidí? Vždyť jen velice nemnozí touží po pravém vědění!

— Musíte se snažit ve všech lidech pěstovat schopnost *milovat*, dávat jim pochopení, že právě láska je přibližuje k Bohu! A ještě jim můžete dát pociťit dotyk Boha. A pak někteří, naprosto ne všichni, — zamíří ke Mně!

Ačkoliv někdy semena padají na kamenitou půdu, neznamená to, že není nutné sít! A kde sít — Já ukážu.

Vysvětlujte, že ne přání dostávat, ale dávat — je to hlavní!

Osobní poznání Mne je předpokladem ke sloužení Mně!

Ale poznávat Mne — musíte také ne pro sebe, pro vlastní «skvělou pohodu» blažených stavů, ale pro to, abyste potom mohli úspěšněji dávat Moji Lásku druhým, a tím Mně sloužit! A jenom v důsledku toho všeho se můžete stát *Jedním* se Mnou!

Ale přitom se každému nabízí svobodný výběr. A každý si musí sám rozhodovat o tom, jak se bude sám rozvíjet a sloužit Mně. Přičemž, opakuji, egoistický motiv se nepřijímá: do zápočtu na Cestě ke Mně se něco takového nebere.

A zapamatujte si: odvěké právo duše je stát se jednotnou s Otcem!

... Vaším prostřednictvím by Bůh chtěl pomoci spoustě lidí!

— A co teď pro to můžeme udělat?

— Být otevření pro výstup Síly Boha přes vás do Stvoření!

Měli byste nejen pobývat na *místech síly* ve Splynutí s někým z Nás, s *Oceánem Otce*, — ale neustále být «otevřeným oknem», průchodem Stvořitele do světa Stvoření.

Já jsem *Dveře* — skrz které vpouštím k Otci!

Já jsem *Logos* — Jeho Slovy Já promlouvám k lidem.

Já jsem *Réva* — skrz Naše těla prorůstá Veliká Síla, Která dává plody dozrávajícím duším!

— Jak se naučit nevycházet ze Splynutí?

— Všechny čakry těla a meridiány musejí být zevnitř naplněny stavem «*Slunce Boha*». Navykejte si tak žít! «*Slunce Boha*» musí svítit skrz vaše těla — «*Slunce*», ve Kterém jsme jednotní vy a Já.

— Povyprávěj nám ještě aspoň trošku o sobě, jestli můžeš...

— Do vtělení, které je lidem známé, jsem přišel z Otce! Přišel jsem, abych uskutečnil to, co bylo předpovězeno v Písmech, a zjevit Lásku Nebeského Otce lidem. Přišel jsem, abych celým svým životem lidem ukázal Cestu.

... Tělo chlapce Ježíše, vychovaného v tradicích židovské víry, nedokázalo *naráz* pojmout všechny vědomosti o nadcházející životní cestě, celou úplnost Moudrosti a Síly Otce. Pociťoval jsem v sobě Velikou Lásku a Sílu, vycházející z Mých *hlubin*, ale ještě to nebylo poznáním toho, že Já jsem ten Mesiáš, Který měl přijít, o Kterém se mluvilo v proroctvích...

Musel jsem se v tom pozemském životě znovu sjednotit s Otcem tak, aby se Otcova Síla a Láska mohly svobodně projevovat do světa prostřednictvím Mého těla. A také — aby byly uskutečnitelné veliké zázraky!

Ano, zázračné jevy provázely celý Můj život už od narození. Ale bylo nutné, aby se stalo skutečností pro Mne Samotného uvědomělé a přímé projevení Otcovy Vůle a Síly Mým prostřednictvím. Bylo to nezbytné k tomu, aby bylo umožněno moje rozsáhlé kázání před lidmi — kázání Zákonů Otcovy Lásky!

Vždyť židovské zákony té doby vyžadovaly mstít se, nenávidět, zabíjet... Ale já jsem znal a nesl lidem Otcovu Lásku!

... Od určitého věku, když jsem poznal *ticho* uvnitř Svého duchovního srdce, jsem začal mluvit s Ním.

A postupně, poté, co jsem se rozvinul v Bezmeznosti Stvořitele, jsem Se začal pociťovat jako Jím vyvolený pro Veliké Dílo.

Když jsem dosáhl třinácti let, odvedl Mne On na putování po mnohých zemích, kde jsem poznával duchovní vědění, nashromážděné lidstvem, včetně meditačních technik, nezbytných k tomu, abych mohl vést toho hodné k Otcí...

... Také jsem poznal Učení Gautamy Buddhy — zákony lásky a soucitu, zákony nepřipoutanosti k «pozemským» hodnotám.

... Poznal jsem Učení Krišny o Cestě bhakti — srdečné lásky k milovanému Stvořiteli. A uviděl jsem, že není jiné cesty, umožňující poznat Boha, kromě Cesty duchovního srdce.

... Obdržel jsem zasvěcení v Egyptě. A pochopil jsem pravdy o nezbytnosti zachování tajemství, ochraňujících nejvyšší stupně Cesty před nedůstojnými.

Snadno jsem strhával a odhazoval «slupku» obřadů a legend, a nořil se do samotné podstaty Učení...

I Já Sám jsem kázal a učil v různých zemích. Uchovaly se zapsané příběhy z Mého pozemského života, které nebyly zařazeny do Nového Zákona. Ty mohou poodhalit těm, koho to zajímá, podrobnosti té části Mého života. Ale tohle přece není to hlavní...

Potom jsem se vrátil do Judei, abych začal tu část Svého Sloužení, o které teď vědí téměř všichni lidé Země. Přinesl jsem lidem Otcovu Lásku a Jeho

Učení, a poté jsem přijal smrt a znovu se zrodil, a tím jsem také i zjevil Otcovu všemohoucnost!

Já jsem ukázal Cestu! A ať z ní vaše práce odstraňují všechny překážky a rozšiřují ji — tuto Cestu k Jednotnému Otcí!

Vtiskněte si do paměti Moji Něžnost! Ať tam, kde «nejsi ty», — bude Něžnost Mojí Lásky! Ať se to «Po le Lásky» stane tvým, tobě vlastním navždy!

Učte se vyzařovat Lásku-Něžnost! Tvoje tělo, tvůj kokon — ať teď zaplňuje Kristova Láska!

Kristus — Ten, Kdo poznal Lásku Otce Nebeského a splynul s Ním v Bezmeznosti, — přichází sem, aby přinesl lásku a poznání lidem!

Moji Lásku — Já předávám těm, kdo se ujímají Mise Velikého Sloužení Otcí!

Šiřte, darujte Moje Učení! Přikazuji vám Moji Lásku k lidem!

Každý hledající se musí dozvědět, že on nebo ona mohou se Mnou zůstat o samotě, «mezi čtyřma očima», a vnímat Moji Lásku, Moji Pomoc!

Pro ty, kdo pomáhají lidem, a jsou už *Světlem Živým* — Uzdravujícím, Přeměňujícím, je velice důležité ukazovat všem ostatním možnost rozbít bariéru nevíry v schopnost člověka pocítit Boha Živého!

Jsou potřebné «dveře» — průchod mezi «světem lidí» a «Světlem Boha». Duchovní srdce — to je ten «klíč», který máte vy v rukách! On otevírá «dveře» ke Mně, do Mne!

Váš Milující Ježíš

